เจ้าแม่กวนอิม

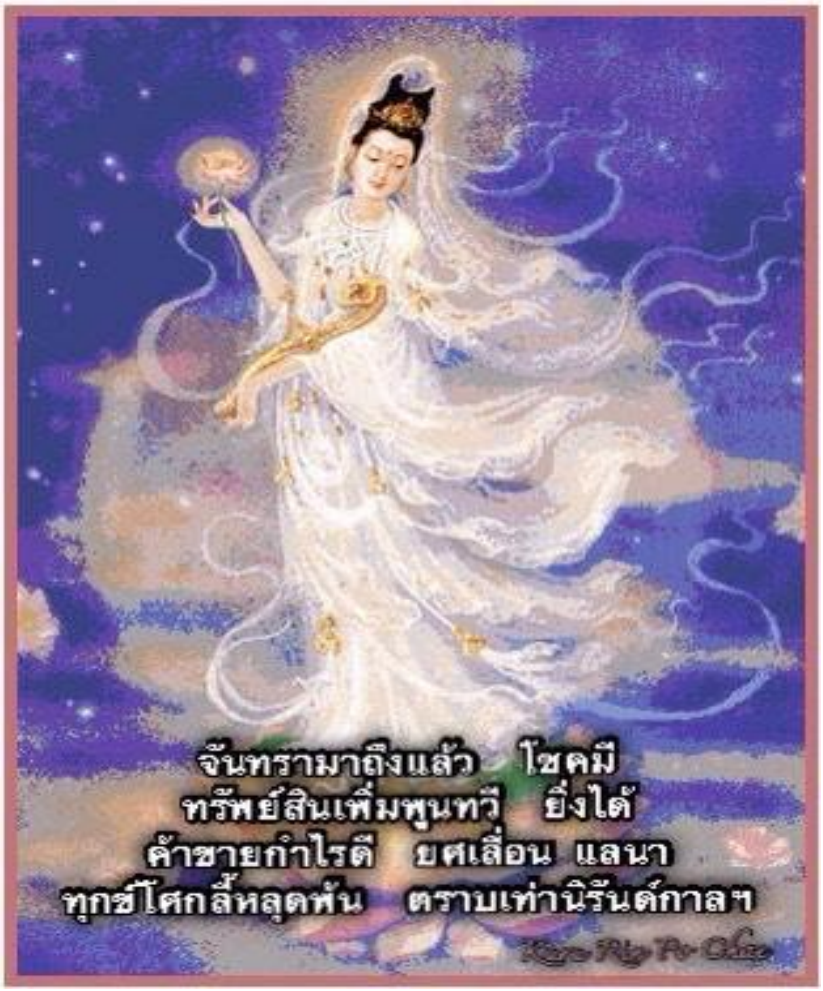

เจ้าหญิงเมี่ยวซ่าน เป็นชนชาติไทย เกิดในปี พุทธศักราช ๕๘๒ ในเมืองกิมหลิน อาณาจักรอาฬวี ทรงเป็นอริยะบุคคลชั้นอานาคามี เปี่ยมด้วยเมตตา ปัจจุบันทั่วโลกเรียกท่านว่า "เจ้าแม่กวนอิม"

ท่านเป็นศิษย์ของพระนาคารชุน ได้ส่งพระเถระอี้จิงมาคัดคัมภีร์ "วิมุตติมรรค" ในเมืองศรีโคตมะ อาณาจักรสุวรรณภูมิ ไปเผยแผ่ ตราบเท่าปัจจุบัน

น้องสาวของท่านได้เป็นพระมเหสีของกษัตริย์ธิเบต จึงได้สร้างวังบัวขาว ขึ้นเป็นที่ระลึก ปัจจุบันเรียกว่า "พระราชวังโปตาลา" อันลือชื่อเป็นสิ่งมหัศจรรย์ของโลก

ในยุครัตนโกสินทร์บาทหลวงปาเลอกัวส์ เมื่อได้ร่วมกับเจ้าฟ้ามงกุฎ ตั้ง"ธรรมยุติกนิกาย" ขึ้น ได้ปรับแปลงแต่งคัมภีร์วิมุตติมรรคเสียใหม่ ชื่อว่า "วิสุทธิมรรค" ใช้เฉพาะประเทศไทย ทำให้การปฏิบัติผิดเพี้ยนไปตราบเท่าปัจจุบัน พระสงฆ์ไทย จึงแบ่งเป็นฝักฝ่าย สองนิกาย ไม่อาจร่วมสังฆกรรมกันได้ทางพุทธศาสนาถือว่า "เป็นนานาสังวาส"

ทำให้ปัจจุบันศาสนาในประเทศไทยเสื่อมโทรม มีอลัชชี เดียรัจฉีย์ปลอมเข้ามาบวช ทำลายพระศาสนา สร้างสัทธรรมปฏิรูป เพื่อลบ "พุทธพจน์" คำสั่งสอน และธรรมวินัยของพระพุทธองค์

แผ่นดินไทย ชนชาติไทย จึงลำบากยากจน เพราะปราศจากพุทธานุภาพคุ้มครอง ปราศจากศีลธรรมเป็นเครื่องยึดเหนี่ยว ทำให้ยากจนค่นแค้น ธรรมชาติผิดเพี้ยน ผู้คนทุกข์ยากทั่วแผ่นดิน เพราะนับถือแต่ "ดี" ไม่เข้าถึง "บุญ" ยอมรับนับถือ "คน" แต่เหยียบย่ำ "มนุษย์" เหลือเพียงแต่พวกสาธุชนสมาชิกปฏิสัมภิทา ที่จะสืบต่อพระพุทธศาสนา ด้วยการปฏิบัติชอบในแนวทางแห่ง "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" เท่านั้น

หลักฐานทางโบราณวัตถุ-โบราณคดี ของ อาณาจักรอาฬวี (อ้ายลาว)
(Load ภาพไม่ได้) ชุดเกราะ ทำจากหยก สมัยอาณาจักรอ้ายลาว

จากข้อมูลในพระไตรปิฎกบาลี ที่มีความถูกต้องแท้จริงทุกตัวอักษร (เพราะตรวจสอบโดยพระอรหันต์) ได้กล่าวถึงอาณาจักรอาฬวี ไว้ดังนี้

...**อาฬวี** ได้ชื่อมาจากเหตุเป็นที่อยู่พำนักอาศัยของชนชาติทยุย ที่ร่างกายโตใหญ่ มีประเพณีกรีดเลือด นำมาดื่มสาบานกันเป็นพี่น้อง หรือรับรองคำมั่นสัญญา จึงถูกเรียกว่าพวก " ยักษ์ " (เพราะมีร่างกายกำยำ ล่ำสัน ใหญ่โต จึงมีคำพังเพยโบราณ ที่พูดกันติดปากว่า ไทยเล็ก.. เจ๊กดำ..ไม่มี ความหมาย คือ คนไทยต้องตัวโตสูงใหญ่ที่ เรียกว่า คนแปดศอกนั่นแหละ) กฎหมายที่ใช้ในการลงโทษ หรือสังหารศัตรูด้วยการตัดคอให้เลือดขึ้นฟ้าเพื่อบูชาพญาแถน (ยังใช้ต่อเนื่องมาจนสมัยรัตนโกสินทร์ เลิกเมื่อปี ๒๔๗๕) หรือ ลงโทษด้วยการเฉือนเนื้อทีละชิ้นแล้วเอาเกลือทา (ปรากฏอยู่ในบทพระธรรมนูญกฎหมายตรา ๓ ดวงของไทย) ด้วยความเป็นนักรบเก่งกล้า เหี้ยมหาญของชาวอาฬวี จึงเป็นที่หวาดกลัวของอริราชศัตรู ประชาชน และอาณาจักรทั้งหลาย

.... อาฬวี มีเพชรพลอยหินมีค่า และทองคำ อันใช้เป็นเครื่องประดับ ชนอาฬวีใช้ทองคำเป็นเงินตราแลกเปลี่ยนสินค้า และการซื้อขาย ทั้งเพชรพลอย ทองคำ และหินมีค่ามีมากมายเกลื่อนไปในธารน้ำและภูเขา ประชาชนอาฬวีจึงนำมาใช้ประดับกันโดยทั่วไป (ปรากฏหลักฐานทางโบราณคดีและประวัติศาสตร์ยืนยันว่า ก่อนพุทธกาล ๑,๕๐๐ปี ชาวอ้ายลาว มีการทำเหมืองทองคำ และผลิตเป็นเครื่องประดับ ส่งขายไปยังแถบประเทศลุ่มแม่น้ำไทกรีส ยูเฟติส)

ในเอกสารพระไตรปิฎก มีพระบาลี กล่าวถึงอาณาจักรอาฬวี ไว้ว่า

"... อลํ วิภูสนเมตฺถาติ = อาฬวี, ชื่อว่า อาฬวี เพราะมีเครื่องประดับมาก

คนในอาณาจักรอาฬวีเป็นชนชาติทยุย เรียกตนเองว่า ชาว " อลํ (อ่านว่า อะ ลัง) อันเป็นคำย่อของภาษาทยุย ว่า " อ้ายลาว" เมื่อเขียนตามหลักบาลีไวยากรณ์ คำว่า " อลํ " จะแปลง ล (ล.ลิง) เป็น ฬ (ฬ.จุฬา) แล้ว ทีฆะ(ทำเสียงให้ยาว) จาก สระอะ เป็น สระอา จึงสำเร็จเป็นคำว่า อาฬ..(อาละ..หรือ อ้ายลาว) คำว่า วี แปลว่า แคว้น รวมสำเร็จเป็นคำว่า " อาฬวี " (ภายหลังพุทธกาลเปลี่ยนเป็น เชียงรุ้ง ...เชียง แปลว่า เมือง คำว่า รุ้ง เป็นความหมายของแสงประกายแห่งอัญญมณี, ทองคำ, และ ความเจริญรุ่งเรือง)

(อัญมณีมากจริงหรือไม่ ดูก็แล้วกันขนาดเอาหยกมาทำชุดเสื้อเกราะ และร้อยทุกชิ้นด้วยเส้นทองคำ ตามภาพข้างบน) (Load ภาพไม่ได้)

จักรอาฬวีนอกจากจะอุดมสมบูรณ์ไปด้วย ทองคำและอัญมณีแล้ว ยังมีป่าสมุน-ไพร อันหายากยิ่งและราคาแพง คือ " อบเชยสีทอง" ดังนั้น พ่อค้าวาณิชที่ทำการค้ากับอาณาจักอาฬวีหรืออ้ายลาว จึงพร้อมกันขนานนามอาณาจักรนี้ว่า กิมหลิน (กิม แปลว่า ทอง หลิน แปลว่า อบเชย) ปรากฏอยู่ในบันทึกภาษาจีน พ.ศ.๖๐๘

ในพระไตรปิฎกพุทธ ส่วนพระวินัย ได้กล่าวถึงความสำคัญแห่งอาณาจักรอาฬวี ในพระบาลีกล่าวถึง พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงเสด็จไปปราบ " อาฬวกยักษ์"(คราวนี้คงจะรวมความหมายแปลชื่อนี้ได้แล้วนะ) ในส่วน ของพระวินัยปิฎก ได้ระบุไว้ชัดเจนว่า ...พระพุทธองค์ เป็นพระญาติกับกษัตริย์แคว้นอาฬวีนี้ พระองค์ได้ทรงเสด็จไปแสดงธรรมกำราบทิษฐิยักษ์ และทรงจำพรรษาอยู่ในแคว้นอาฬ วี ถึง ๒ พรรษา และ ณ ที่อาณาจักรอาฬวี พระองค์ได้ทรงบัญญัติวินัยสิกขาบท หมวดปาราชิก สาเหตุเนื่องจากพระสงฆ์ที่ขึ้นไปก่อสร้างวิหาร ทำขวานหล่นใส่เพื่อนพระด้วยกันตาย (รายละเอียดจะนำมากล่าวครั้งต่อไป)

..... เนื่องจากการก่อสร้างของชนชาติทยุย ปราสาท วัด วิหาร นิยมทำเป็นหอสูงสองชั้นโดยสร้างจากไม้) ลักษณะหอสูง หรือเรียกว่า ปราสาท ยังปรากฏอยู่ในปัจจุบัน เช่นเนปาล ภูฐาน บังคลาเทศ (เดิมเรียกว่า แคว้นอัสสัม หรือไทอัสสัม) ในส่วนที่เห็นชัดไปอีกก็คือวัดพม่า ซึ่งนักประวัติศาสตร์อังกฤษ (ที่เพิ่งจะรู้จักพม่าตอนล่าเมืองขึ้น เขียนเป็นตุเป็นตะว่าศิลปะพม่า นักโบราณคดีไทยก็เชื่อตามนั้น ...)

ที่จริงแล้ว เรียกว่า “ศิลปะอาฬวี” เรียกให้ทันสมัยลงมาหน่อยก็คือ “ศิลปเชียงรุ้ง” แล้วพัฒนาเป็นศิลปล้านนา นักโบราณคดีไทยใจฝรั่ง ก็ไปเขียนตำรามาหลอกคนไทยด้วยกันว่า ที่ล้านนาใช้ศิลปะ เช่น "ซุ้มโขง" น่ะ เพราะไทยเป็นเมืองขึ้นพม่า มอญ ซึ่งไม่ตรงตามประวัติศาสตร์ เนื่องจากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ยืนยันชัดเจนว่า ศิลปะ ดังกล่าวนั้น ได้ถูกสร้างขึ้นในกรุงหงสาวดี หลังจากที่กษัตริย์มอญได้ยึดกรุงศรี ฯ ครั้งที่ ๑ (ไทยเสียกรุงให้กับมอญ ไม่ใช่พม่า เพราะบุเรงนองเป็นมอญ เดิมชื่อจะเด็ด มอญ มีเมืองหลวงชื่อ หงสาวดี ส่วนพม่ามีเมืองหลวงชื่อ กรุงอังวะ พม่าขณะนั้นเป็นเมืองขึ้นมอญ) บุเรงนองได้กวาดต้อนช่างฝีมือชาวไทย นักรบชายไททั้งหมด ไปหงสาวดีไม่เหลือไว้เลย (โปรดศึกษาประวัติศาสตร์เสียกรุงศรีฯ ครั้งที่ ๑) ศิลปะการก่อสร้างดังกล่าว พม่าเองยังยอมรับว่าเป็นศิลปของไทย โดยเรียกว่า "ศิลปโยเดีย (โยเดีย = อยุธยา)"

ในระยะเวลา ๒ พรรษา (๒ ปี) ที่พระพุทธองค์ทรงจำพรรษาในอาณาจักอาฬวี ได้ทรงเผยแผ่ธรรมะแก่ชาวทยุย ให้ละทิษฐิ และหันมาสร้างกุศล ปฏิบัติธรรม ทั้งกษัตริย์และประชาชนทยุย ต่างตั้งอกตั้งใจในการทำบุญ จนเป็นตัวอย่างแก่พุทธศาสนิกชนในยุคนั้น และเป็นที่มาของ คำว่า " **ทยุยทาน** แปลว่า **ทานแบบชนชาติไท** " ปรากฏในพระบาลีสืบมาจนถึงปัจจุบัน นับว่าการรับพระพุทธศาสนาของชาวอาณาจักอาฬวี เป็นการรับจากพระโอษฐ์ของพระ พุทธองค์โดยตรง มีผู้บรรลุมรรคผลเป็นพระอริยบุคคล มากมาย ที่สำคัญที่สุดที่ชาวพุทธควรทราบ คือ อาณาจักรกิมหลิน (อ้ายลาว - อาฬวี) เป็นที่กำเนิดของ**แม่สาน** หรือ **เมี่ยวซาน** ที่ทั่วโลกรู้จักในนามของ **“เจ้าแม่กวนอิม”** ซึ่งปรากฏในบันทึกว่า พ.ศ. ๖๔๗ เมี่ยวซาน ได้ส่งสมณทูตมาคัดคัมภีร์พุทธชื่อ "**วิมุติมรรค**" จากอาณาจักรศรีโคตม (นักประวัติศาสตร์ไทย เรียก ศรีโคตรบูร) ทุกวันนี้คัมภีร์ดังกล่าว ได้ถูกแปลไปหลายสิบภาษาทั่วโลก

อ้ายลาว หรือ อาฬวี สำหรับชาวกวางตุ้ง จะออกเสียง หรือเรียกคำว่า " อ้าย " เป็น " อิ๊ด " แต่ สำหรับชาวแต้จิ๋ว จะออกสำเนียงตรงเลย เป็น "อ้ายลาว" หรือ "อ้ายเหลา" หรือ ลาว - เล่า - เหลา ซึ่งแปลว่า ชนที่มีมาแต่ดั้งเดิมแต่ครั้งสร้างโลก

ในส่วนของชาวแต้จิ๋วนี่ต้องคุยกันนิดหนึ่ง เพราะอันที่จริงแล้วคนที่ไม่ทราบเส้นทางการสืบทอดทางประวัติศาสตร์ ก็จะไขว้เขวไป คิดว่าชาวแต้จิ๋วนี้ เป็นชาวจีน ที่จริงไม่ใช่

ชาวจีนน่ะ จริง ๆ แล้วเรียกว่า " ชนเผ่าตง " หรือ " พวกตงหนู " พวกนี้ไม่มีความเจริญปล้นเขากิน มีอาชีพเลี้ยงม้า (ขโมยม้า) อาศัยอยู่แถบริมทะเลสาปแคสเปี้ยน ต่อมาก็อพยพเข้ามา หางานทำ ในแผ่นดินที่ชนชาติทยุย ปกครองอยู่ (เหมือนพวกกะเหรี่ยง มอญ ที่หลบหนีเข้าเมืองมารับจ้างทำงาน ในเมืองไทยปัจจุบันนี้ (๒๕๕๔) ตัวอย่างของความป่าเถื่อนที่สืบทอดของพวกตง อันเป็นหลักฐานร่วมสมัย ก็คือ เหมาเจ๋อ ตง นี่คือชาวตง ไม่มีประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมของชนชาติตน ด้วยความอับอายในที่สืบสายเลือดมาจากชนเผ่าที่ไร้อารยธรรม เกิดความเก็บกด ทำอะไรไม่เป็น พูดเป็นอย่างเดียว ก็ปลุกระดมจนคนทั้งประเทศหลงเชื่อ เมื่อขึ้นเป็นใหญ่ ก็เผาทำลายล้าง ศิลปะ วัฒนธรรม ศาสนา อันเป็นประวัติศาสตร์ทั้งหลาย เ พราะความที่มีปมด้อย แล้วเขียนประวัติศาสตร์ขึ้นใหม่ ใครไม่เห็นด้วยเอาไปฆ่าทิ้ง แม้กระทั่งเมียของตัวเอง ... แต่แล้ว เป็นไง...ในที่สุด..ปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๕๗) รัฐบาลจีนใหม่เมื่อสิ้นเหมาเจอตุง บุรุษผู้ทำลายล้างไปแล้ว ก็ต้องกลับมายอมรับศาสนา ฟื้นฟู ศิลปะ วัฒนธรรม แต่ที่ทำลายไปแล้วไม่รู้เท่าไร

วิทยาการโบราณ การแพทย์จีนที่ถูกทำลายทิ้ง อ้างว่า ขัดต่อหลักคอมมิวนิสต์ ที่มันคิดขึ้นเอง แม้แต่คาลมาร์ค ก็ไม่มี สุดท้ายฉิบหาย เพียงเพื่อความสะใจของคนกลุ่มเดียว ที่มีปมด้อย และ ไม่อาจนำกลับคืนมาเป็นสมบัติของมวลมนุษยชาติได้อีกเลย นี่คือความชั่วร้าย ไร้วัฒนธรรม ที่สืบต่อทาง DNA ของ ชนเผ่าตง อันตกทอดมีมาแต่บรรพกาล

ชาว ตง ที่ซื่อสัตย์ก็ไปอยู่เมืองฉิน ไม่ลักไม่ขโมยไว้ใจได้ และตายแทนเจ้านายได้ จึงเป็นที่มาของคำว่า " ตงฉิน " หมายถึง ต้องมีความจงรักภักดี และซื่อสัตย์ต่อเจ้านาย เหมือนชาวตงที่เมืองฉิน นี่คือที่มา อันเราท่านทั้งหลายควรทราบ ชุมชนใหญ่ของชาวตงอยู่ที่เมืองง้วน ซึ่งเราจะพบในหนังสือกำลังภายในกล่าวถึงบ่อยว่า " ตงง้วน" ก็หมายถึงคนพวกนี้แหละ

สำหรับชาวแต้จิ๋ว จริง ๆ ต้องเรียกว่า **ไทเมืองจิว** เพราะต้นตระกูลของแต้จิ๋ว คือราชวงศ์จิว เป็นชนชาติไท แต่เพราะแผ่นดินกว้างใหญ่ไพศาลในยุคบรรพกาล ภาษาพูดจึงผิดเพี้ยน คำว่า **ทยุย** เป็นภาษาดั้งเดิม และเป็นคำว่า ไท - ไต๋ - ใป๋ - ปา - ต้า - แต้ เป็นต้น ชนชาติไทจะเอาโคตรตระกูลนำหน้า (แซ่นำหน้า.....เหมือนในสมัยพุทธกาลก็ใช้

โคตรตระกูลนำหน้าชื่อเช่นกัน) ดังนั้น คนแต้จิ๋ว ก็คือ คนไทเมืองจิว แต่สำเนียงที่เพี้ยนไปด้วยกาลเวลาเนิ่นนานนั่นเอง (โปรดศึกษาประวัติศาสตร์ราชวงศ์จิว ประกอบ)

อย่างกับสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ก็เป็นชนชาติไทเมืองจิว ท่านแซ่แต้ เป็นไทแต้จิ๋ว จึงไม่ต้องแปลกใจว่า ทำไมพระองค์จึงกู้กรุงศรี ฯ ก็เพราะ ท่านมีสายเลือดไท สิ่งเหล่านี้หากไม่เล่าให้รุ่นหลังฟัง ก็จะเลือนหายไป ปล่อยให้คนไร้สายเลือดบางจำพวกที่แอบขโมยอากาศของชนชาติไทยในแผ่นดินยังชีพ แล้วก็โพนทะนาด่าคนเจ้าของประเทศ สายเลือดไทที่ภูมิใจในความเป็นชาติไทว่าคลั่งชาติ แต่คนที่พูดอย่างนั้น คงไม่มีชาติของตัวเองเพราะสิ้นชาติไปแล้ว น่าอนาถจริง ๆ ที่มาบทความ : rustanyou.com

๒๗ มีนาคม

วันนี้เป็นวันพระราชสมภพของ เจ้าหญิงไท นามว่า "แม่สาน" หรือ เมี่ยวซ่าน ที่ชาวโลกรู้จักกันในนามของ "เจ้าแม่กวนอิม เทพแห่งความเมตตา" ท่านเป็นศิษย์ของพระนาคารชุน ได้ปฏิบัติธรรมตามพุทธวิถี จนสำเร็จเป็นพระอริยบุคคล ขั้นอานาคามี น้องสาวของท่านได้เป็นมเหสีกษัตริย์แห่ง "ศัมพารา" (ธิเบต) น้องสาวท่านได้สร้างพระราชวัง ดอกบัวบาน ถวายพี่สาว ปัจจุบันคือ "พระราชวังโปตาลา" ทำให้เจ้าหญิงเมี่ยวซ่าน (เจ้าแม่กวนอิม) ได้รับการนับถือว่า เป็นพระโพธิสัตว์ของพระพุทธศาสนา และจัดประเพณีรำลึกถึงวันพระราชสมภพคือ วันที่ ๒๗ มีนาคม นี้สืบมา จนปัจจุบัน

ต่อไปนี้จะได้ขยายความ ในส่วนสำคัญว่าด้วย **"ใจ"** ทางพระบาลี ใช้ศัพท์ และไวพจน์แทนคำว่า "ใจ" มากมายหลายคำ เช่น เจตสิก เจตโส จูตู เจโต มโน มนัส มน (อ่านว่ามะนะ) และ ในสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค เรียกว่า "**กายในกาย**"

การเข้าถึง "ใจ" หรือ "กายในกาย" จะมีวิธีปฏิบัติเฉพาะ ทางเดียว คือ เข้าทาง "**มโนทวารวิถี**" คือ เส้นทางของใจ สู่มิติแห่งใจ

ในส่วนของกายภายนอก การรับรู้สัมผัสนั้น เราเรียกว่า "ปัญจทวารวิถี" คือ เส้นทางภายนอก ไม่อาจเข้าถึง "มิติของใจ" หรือ กายในกายได้

ในปัญจทวารวิถีที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น มีอารมณ์ ๕ (ปัญจารมณ์) ได้แก่ รูปารมณ์ สัททารมณ์ คันธารมณ์ รสารมณ์ และโผฏฐัพพารมณ์

อารมณ์ทั้ง ๕ นี้ เมื่อกล่าวโดยสภาวธรรมแล้ว ก็ได้แก่ **วิสัยรูป ๗** คือ วัณณะ (สี) สัททะ (เสียง) คันธะ (กลิ่น) รสะ (รส) ปฐวี (ธาตุดิน) เตโช (ธาตุไฟ) วาโย (ธาตุลม)

รูปเหล่านี้จะเป็นอารมณ์แก่วิถีจิตได้ ต้องเป็นไปในปัจจุบันอย่างเดียว คือ รูปเหล่านี้ต้องกำลังปรากฏอยู่ จึงจะเป็นอารมณ์แก่ปัญจทวารวิถีได้

การฝึก ทางปัญจทวารวิถี เช่น การหาใจ เป็นการเชื่อมประสาน ระหว่างกายนอกและกายใน ให้เป็นหนึ่งเดียวกัน

ส่วนในมโนทวารวิถีนั้น จิตสามารถรับอารมณ์ทั้ง ๖ ได้หมด ไม่จำกัดว่าจะเป็นปัจจุบัน อดีต หรืออนาคต แม้แต่ในกาลวิมุตตารมณ์ (คือพระนิพพานและบัญญัติ) ในมโนทวารวิถีก็รับได้

ดังนั้น ผู้ที่ปฏิบัติตามขั้นตอน ของ สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค จึง**สามารถกำหนด ให้บุญ ที่จะแสดงผลในอนาคต มาแสดงผลในปัจจุบัน ได้**

มโนทวารวิถี มีอารมณ์ได้ ๖ คือ รูปารมณ์ สัททารมณ์ คันธารมณ์ รสารมณ์ โผฏฐัพพารมณ์ และธัมมารมณ์ (อารมณ์ที่เกิดขึ้นทางใจ) ทั้งที่เป็นปรมัตถ์ และบัญญัติธัมมารมณ์ จึงไม่จำกัดว่าจะเป็นปัจจุบัน อดีต อนาคต หรือ กาลวิมุต คือ ไม่อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์แห่งเวลาของสามัญมนุษย์ เรียกว่า "**อกาลิโก**" ก็เป็นอารมณ์แก่มโนทวารวิถีได้ทั้งสิ้น

ธัมมารมย์ มาจากคำว่า "ธรรม=ที่ตั้ง, ทรงไว้, ทรงสภาพ

อารมณ์ = ธรรมชาติระลึกรู้ = สติ"

ดังนั้น ผู้ปฏิบัติสามารถทรงสภาพอยู่ในสภาวะ สถานะหรือกาลเวลาใด ๆ ก็ได้ตามปรารถนา เมื่อสามารถระลึกรู้อารมณ์ อันได้ปฏิบัตินั้นไว้ได้ดั่งประสงค์ จึงจะเห็นได้ว่า พระโยคาวจรผู้ปฏิบัติ สามารถท่องเที่ยวไปในภพภูมิ เทพเทวา พรหม ที่มีเวลาต่างกันได้ตามปกติ

ในมโนทวารวิถีนี้ มีความเป็นไปของอารมณ์ได้ ๒ คือ

ก. วิภูตารมณ์ ได้แก่อารมณ์ ๖ ที่ปรากฏทางใจชัดเจนมากที่สุด ทำให้วิถีจิตเกิดได้มากที่สุด จนถึง**ตทาลัมพนวาระ**

ข. อวิภูตารมณ์ ได้แก่อารมณ์ ๖ ที่ปรากฏทางใจชัดเจนน้อยกว่าวิภูตารมณ์ ทำให้วิถีจิตเกิดได้เพียงแต่ **ชวนะ**แล้วก็สิ้นสุดวิถี ไม่ถึงตทาลัมพนวาระ

วิภูตารมณ์ เป็นอารมณ์ที่ชัดเจน อันปรากฏทางมโนทวารในขณะนั้น **ภวังคจลนะ** ในทางปฏิบัติ การเข้าสู่มโนทวารวิถี ทำได้อย่างเดียวคือ การเข้าสู่ "อัปปนาสมาธิ" คือ สมาธิที่ทำด้วย กายในกายเท่านั้น คือ การทำ "**มนสิการ**" (เริ่มด้วย คณา=นับ=เดินปะคำ) ไม่มีวิธีอื่น

ส่วนอุปจารสมาธิ คือ การทำสมาธิด้วยปัญจทวารวิถี คือ กายนอก จะไม่อาจเข้าสู่มโนทวารวิถีได้ "วิภูตารมย์" ย่อมไม่อาจเกิดขึ้นได้ เพราะวิภูตารมย์เกิดเฉพาะในมโนทวารวิถี คือ กายในกายเท่านั้น

ดังนั้น การปฏิบัติสติปัฏฐาน ให้ได้ผล จึงต้องทำตามขั้นตอนเป็นลำดับไป โดยฝึกกายนอก (ปัญจทวารวิถี) ชำนาญแล้ว จึงเข้าสู่การฝึกกายใน ดังนี้

ขอความผาสุขสวัสดี ก้าวหน้าในการปฏิบัติ จงมีแด่สาธุชนทุกท่านทั่วกันเทอญ

หลักฐานการพิสูจน์พลังของคลื่นเสียงโดยทางวิทยาศาสตร์ Physic เรื่องของคลื่นความถี่เสียง (frequency) สามารถเคลื่อนอานุภาคโมเลกุล แม้แต่ Levitations (ทำให้แรงดึงดูดของโลกเป็น0) ทำให้วัตถุลอยกลางอากาศได้ชนิดปราศจากข้อสงสัย ปรากฏตาม Clip นี้

http://youtu.be/5DjywE4k-4Q

ดังนั้นใครที่เคยสงสัยในเรื่องการสวดมนต์ การปฏิบัติด้วยสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค จะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลง ชีวิตตนเองได้จริงหรือไม่ จะได้ไม่ต้องมีข้อข้องใจใด ๆ ที่ได้บรรยายไปก่อนหน้าว่า "คลื่นเสียงสามารถปรับเปลี่ยนRNA ของมนุษย์ได้"

ขอความเจริญก้าวหน้าในการปฏิบัติจงบังเกิดมีแด่ท่านเทอญ

เมื่อวันอาทิตย์ที่ผ่านมา เป็นวันสำคัญสำหรับสาธุชน ที่สนใจในการปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ที่จะเลื่อนจากภาคอุคหโกศล (ฝึกวาจา+ใจ) ให้ตรงกัน เพื่อเลื่อนขึ้นสู่ภาค"มนสิการ" คือ การปฏิบัติสมาธิด้วย"กายในกาย=ใจ" ตามแนวทางแห่งสติปัฏฐาน อันเริ่มต้นด้วย"คณา" แปลว่านับ จึงต้องใช้อุปกรณ์ (เครื่องช่วย) คือประคำ สาธุชนจึงพร้อมกันมา เรียนรู้ศึกษา การร้อยประคำอันสืบมาแต่ครั้งสมเด็จพระมหาเถระสรีสัทธาฯ สังฆราชแห่งกรุงสุโขทัย

ก็ต้องขออนุโมทนาขอบคุณ ศิษย์รุ่นพี่ เช่น ท่านวัตร คุณโยมจิตรเกษม Dr. Kamolnate, คุณเก่ง, คุณโยมตี๋, Noomam, และอีกหลายท่านที่ไม่ได้เอ่ยนาม ทำหน้าที่ "กัลยาณมิตร" ช่วยแนะนำวิธีร้อยประคำ ตั้งลม และอธิษฐานภาวนา ในขณะที่ร้อยประคำแต่ละลูก จนสำเร็จ นับเป็นมหากุศลที่จะส่งผลสำเร็จให้แก่กัลยาณชนทุกท่าน ในครั้งนี้สืบไป

พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ สำหรับโยคาวจรผู้ปฏิบัติชอบ มีอยู่ข้อหนึ่งคือ "ต้องคบหากัลยาณมิตร หมายถึง ผู้ปฏิบัติธรรม ในเส้นทางเดียวกัน

ในพระพุทธศาสนาพระพุทธเจ้ากำหนดไว้มีเส้นทางเดียวคือ"สติปัฏฐาน" และทรงมีพุทธบัญชาให้พระสารีบุตร เอกอัครสาวกเบื้องขวา จารจารึกไว้ใน"คัมภีร์ปฏิสัมภิทามรรค" (ปัจจุบันปรากฏอยู่ในขุทกนิกาย สุตันตปิฎก) และ ไม่มีการปฏิบัติแบบอื่นนอกไปจากนี้ที่จะถึงพระนิพพาน (เอกมคฺโคติ...)

กัลยานมิตรคือผู้ปฏิบัติในเส้นทางเดียวกัน พระพุทธองค์จึงจะให้คบหา (ไม่งั้นคุยกันไม่รู้เรื่อง) หรือไม่ก็แนะนำเราไปทางผิด ทั้งๆที่เขามีเจตนาดีก็ตาม เพราะปฏิบัติในเส้นทางที่พระพุทธองค์ไม่ได้สอน

นี่คือส่วนหนึ่งของที่มา แห่งพุทธพจน์ว่า **"อเสวนา จ พาลานำ ฯ ไม่พึงคบ "คน" พาลเป็นมิตร** หมายเหตุ::: คำว่า "ดี" กับ "ชั่ว" ไม่มีในพระพุทธศาสนา ภาษาบาลี มีแต่คำว่า "บุญ(ปุญญ)" และ "บาปกำ (บาป)"

คำว่า "กัลยาณำ" มีความหมายได้เท่ากับคำว่า "สหายธรรม" หรือที่ปรึกษาเมื่อติดขัดทางปฏิบัติ ร่วมแชร์ แลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการปฏิบัติ อันเป็นข้อห้ามมิให้ผู้ปฏิบัติ "เล่าประสบการณ์หรือปรึกษาผู้ที่ไม่ได้ปฏิบัติ" (อันมิใช่ทางสติปัฏฐาน) จึงเป็นที่มาของการเรียกทับศัพท์ว่า "กัลยาณมิตร"(ไม่ใช่ความหมายอย่างธรรมโกยชี้นำ..นะ)

คำว่ากัลยาณมิตรใช้มาแต่พุทธกาลจวบจนต้นสมัยรัตนโกสินทร์ ก่อนมีการทำสังฆเภทแยกคณะสงฆ์ไปเป็น "ธรรมยุติกาย"

คำว่า"ดี" มาจากคำแปล ของผู้อวดรู้ในยุครัตนโกสินทร์ โดยเอาความเห็นของตัวเองเป็นใหญ่ ใส่ความโง่ลงไป อาศัยตำแหน่งหน้าที่ ก็เอาศัพท์ออกมาประกาศใช้เป็นทางการ ประชาชนทั้งประเทศเลยต้องใช้ตาม ทั้งที่ผิดความหมาย และผิดจากพุทธประ-สงค์ขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่างขาวกับดำ

ถ้ากล่าวกันโดยหลักของ Physic ว่าด้วยแม่เหล็ก-ไฟฟ้า จะเห็นได้ชัดเจน ในพุทธดำรัสที่ทรงตรัสไม่ให้คบคนชั่ว เป็นมิตร ก็เพราะว่า

เรา คือแม่เหล็กแท่งหนึ่ง เมื่อคบหาใกล้ชิดสนิทกับใครนั้น ย่อมเกิดจากแรงดึงดูดของสนามแม่เหล็กชีวภาค (Bio-Electro magnetic field) ก็เหมือนกับเอาแม่เหล็กอีกแท่งไปสัมผัสผ่าน ย่อมเกิด "ไฟฟ้าชีวภาค" ผลักดันโมเลกุลแปรรูป เรียงตามแม่เหล็กอีกอัน

หนึ่งนั้น

ด้วยเหตุดั่งนี้ นิสัย ความรู้สึก เราจึงคล้อยตามผู้ที่เราคบหา และไม่ช้านิสัย ความเป็นอยู่และพฤติกรรมของเราก็จะเปลี่ยนไปเป็นคนที่เราคบหาสมาคมด้วย พระพุทธองค์จึงทรงห้ามคบ "คนชั่วเป็นมิตร" หากเราสังเกตให้ดีจะเห็นว่า เมื่อห่างคนที่เราคบหานั้นไปสักพักหนึ่ง ความรู้สึก และนิสัยนั้นก็จะหายไป เพราะโมเลกุลของสนามแม่เหล็กเราจะเรียงตัวกลับสู่สภาพเดิม จะเห็นได้ว่าพระพุทธองค์ทรงเข้าถึงความจริงแท้ของ Physic และ ทรงนำมาสั่งสอนให้พึงระวังในการคบหา เสวนากับบุคคลที่ไม่มี "ใจ" เป็นกุศลมากกว่า ๒๕๕๘ ปีแล้ว และนี่คือความจริงที่เกิดขึ้นจริง อันมิอาจปฏิเสธได้แม้ในยุคปัจจุบัน

การปฏิบัติอย่างถูกต้องในทางสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค จะก่อให้เกิดสนามแม่เหล็ก ยิ่งปฏิบัติยิ่ง ๆ ขึ้น สนามแม่เหล็กก็จะยิ่งขยายตัวใหญ่ขึ้น ครอบคลุมร่างกาย แม้อาวุธ ภยันตราย ไฟ น้ำและธรรมชาติ ก็มิอาจกระทบทำอันตรายได้ เปรียบเสมือนเกราะป้องกัน ปรากฏตามจารึกในพระไตรปิฎก และประสบการณ์ปาฏิหาริย์ต่าง ๆ เช่นยิงไม่ออก ฟันไม่เข้า ฝนตกไม่เปียก ก็เพราะสนามพลังแม่เหล็กดังกล่าว เป็นสุญญากาศ วัตถุ (Mass) ไม่สามารถผ่านแทรกเข้าไปได้ แม้แต่เชื้อโรค หรือ จุลินทรีย์ ทำให้ผู้ปฏิบัติในสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ไม่เจ็บป่วยด้วยเชื้อโรค

ดังนั้น สำหรับผู้ปฏิบัติ สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรคโดยเฉพาะผู้ที่เริ่มใหม่ ๆ ได้ประสบกับอาการ หรือ ความรู้สึกขณะระหว่างปฏิบัติ แล้วมีความสงสัย ต้องการคำตอบหรือปรึกษา พูดคุยแชร์ประสบการณ์ ควรที่จะต้องถาม-คุย-ปรึกษา กับผู้ปฏิบัติในสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค เท่านั้น จะถามผู้ที่ปฏิบัติทางอื่น เช่น ยุบหนอ-พองหนอ พุทโธ ฯลฯ ไม่ได้เด็ดขาด เพราะจะไม่รู้เรื่อง=คุยคนละภาษา

พระพุทธองค์ตรัสไว้ชัดเจนว่า "ให้รู้เฉพาะในบริษัท" คือ ผู้ปฏิบัติทางเดียวกันเท่านั้น โดยให้เริ่มต้นที่ตั้งคำถามผู้ที่จะปรึกษาด้วยนั้นว่า “ตอนนี้ปฏิบัติเป็นอย่างไร? มีอะไรเกิดขึ้นบ้าง? เราจะได้รู้ว่าเขาปฏิบัติจริงไหม? หรือแค่มาฟัง-อ่านหนังสือ แต่ไม่ได้ปฏิบัติ เราก็จะได้ไม่ต้องบอกประสบการณ์เรา นี่คือข้อที่พึงต้องปฏิบัติ

กัลยาณมิตร หรือ ผู้ปฏิบัติในสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ได้จริงแท้ จะเผื่อแผ่ประสบการณ์และช่วยเหลือ ให้ความรู้แก่ผู้เริ่มปฏิบัติด้วยความจริงใจ และถูกต้องเสมอ

เพราะผู้ปฏิบัติชอบนั้นจะรู้ว่า **สพฺทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ ฯ** การให้ธรรมทาน (อธิบายขยายธรรม) เหนือการให้ทั้งปวง จะเป็นกุศลส่งผลเกื้อหนุนให้การปฏิบัติของเขาก้าวหน้ายิ่งขึ้น เขาจึงอธิบายขยายความ ให้คำปรึกษาด้วยความจริงใจ นี่แหละคือ ความ-หมายและความสำคัญของ "กัลยาณมิตร"

ด้วยพลังแห่งพุทธานุภาพ ขอความก้าวหน้าในการปฏิบัติ สมปรารถนาในสิ่งอันเป็นกุศล จงปรากฏผล แก่สาธุชนทุกท่าน ทั่วกันเทอญ

สิ่งที่จะประกาศให้ ศิษย์รัตตัญญูทุกท่านได้ภาคภูมิใจ ก็คือ เมื่อวานนี้ได้มีพิธีใหญ่ ของแผ่นดิน บวงสรวง มหาราชไทยทุกพระองค์ ที่อุทยานราชภักดี จังหวัดประ-จวบคีรีขันธ์ นำโดย พลเอกประยุทธ จันทร์โอชา

ฤกษ์วันที่วางเรียกว่า "**มหาฤกษ์** ใน **วันมหาวัน**" อันมาจากคัมภีร์มหาจักรพรรดิรัตตัญญุศาสตร์" ที่สืบทอดมาแต่พระเจ้ากาฬวดิษฐ์ กษัตริย์ไทยแห่งนครชัยศรี ผู้ก่อตั้ง "จุลศักราช" และสืบต่อ"คัมภีร์มหาจักรพรรดิราช" ให้แก่ พระนางจามเทวี ซึ่งได้นำไปใช้ในการตั้งอาณาจักรหริภุญชัย วางฤกษ์ทำพิธี ณ มหาวัน จึงตั้งเป็นวัดมหาวัน เป็นประจักษ์ สืบมา

จวบจนถึงสมเด็จพระมหาเถรสรีสัทธาฯ สังฆราชเจ้ากรุงสุโขทัย ได้ถ่ายทอดแก่พญาลิไท ต่อเนื่องในราชวงศ์พระร่วงคือสมเด็จพระนเรศวรมหาราชทรงใช้ในการกู้ชาติประกาศอิสรภาพได้สำเร็จ

และสืบต่อยังสมเด็จกรมพระราชวังบวรสถานมงคล สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ก็ทรงใช้ในการกู้ชาติให้ไทยเป็นไทยสืบมา แต่สูญสืบต่อ ตั้งแต่ตั้งรัตนโกสินทร์

และ "**เรา**" ได้เผยแผ่แก่ "ศิษย์รัตตัญญู" ในยุครัตนโกสินทร์เป็นครั้งแรกในปี ๒๕๔๐ และสืบมาจวบจนปัจจุบัน ศิษย์รุ่นแรกปัจจุบัน มีตำแหน่งเป็นองคมนตรี และผู้นำในกองทัพหลายสิบหน่วย

วิชารัตตัญญุศาสตร์ ทุกปกรณ์ ล้วนเป็นส่วนหนึ่งใน "คัมภีร์มหาจักรพรรดิราช" ทั้งสิ้น จึงขอให้ท่านทั้งหลายได้ภูมิใจ ที่ได้มีโอกาสดีได้ศึกษา สืบทอดวิชชา รักษาไว้คู่กับผืนแผ่นดินไทย สืบไป จึงประกาศมาให้ศิษย์รัตตัญญู และสาธุชนไทย ได้ภาคภูมิใจทั่วกัน เจริญพร

พิธีบวงสรวงมหาราชไทย หัวหิน ประจวบคีรีขันธ์

ว่าด้วย " จริงในเท็จ - ความหวังดี ที่มีโทษ"

การปฏิบัติขั้นต้นของพุทธบริษัท ในพระพุทธศาสนานี้ มีเพียงหนทางเดียวไม่มีทางอื่นนอกไปจากนี้ คือปฏิบัติตามพุทธบัญญัติอันปรากฏในพระไตรปิฎก มหาสติปัฏฐานสูตร เริ่มด้วยการระลึกรู้อารมณ์ เพื่อเข้าถึงใน "พุทธานุภาพ"(พระสมณโคดม ไม่ใช่พระพุทธเจ้าองค์อื่น)

โดยเริ่มต้นจากการฝึกให้ "วจีสังขาร (ปาก)" ออกเสียงพร้อมไปกับ "มโนสังขาร (ใจ-กายในกาย)" เพื่อใช้ในการกล่าวสัจจะวาจา อันเป็นมรรคสัจจะเรียกว่า"สัมมาวาจา" เรียกว่า "ถึงพร้อมด้วย ศีล-(สัจจะคือศีล) จากนั้นนำไปสร้าง "มหาทาน" คือ "การถวายชีวิต และภพชาตินี้ เป็นพุทธบูชา แก่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสมณโคดมเท้านั้น(ไม่ใช่พุทธเจ้าองค์อื่น) เพราะเราเกิดในยุคพระพุทธศาสนา และเป็นบริษัทแห่งพุทธเจ้าสมณโคดมองค์ปัจจุบัน จึงมีบาลีว่า

"นตฺถิเม สรณ์ อญฺญ์ พุทโธ เม สรณ์ วร์ฯ" ดังนี้

(แต่เราเข้าใจผิดกันไปเองว่า ขอให้เป็นพระพุทธเจ้าก็แล้วกัน จะเป็นองค์ไหนก็ได้ ซึ่งไม่ถูก ต้อง จึงขอยกพระบาลีมายืนยันไว้ เพื่อสาธุชนผู้ใฝ่ศึกษา-ปฏิบัติชอบจะได้ไม่ไขว้เขว. พระบาลีนั้นมีว่า

... เอกปุคฺคโล ตถาคโต โคตโม อรหำ สมฺมาสมฺพุทฺโธ อย โข ภิกฺขเว เอกปุคฺคโล โลเก

อปฺปชฺชมาโน อุปฺปชฺชติ อทุติโย อสหาโย อปฺปฏิโม อปฺปฏิสโม อปฺปฏิภาโค อปฏิปุคฺคโล อสโม อสมสโม ทิปทาน อคฺโคติ ฯ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บุคคลผู้เอกเมื่อเกิดขึ้นในโลก ย่อมเกิดขึ้นไม่เป็นที่สองรองใคร พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสมณโคดม ไม่มีใครเสมอเหมือน เป็นผู้เลิศกว่าสัตว์ทั้งปวง ฯ

... ผู้ใด มีความเลื่อมใสอย่างยิ่งในตถาคต "ถึงที่สุด หนึ่งเดียว" เขาย่อมไม่ลังเล, สงสัยในตถาคต หรือ ในคำสอนของตถาคต... นี้เป็นโอปกนสัทธา...ย่อมนำพาเขาสู่ความเกษม อันมีพระนิพพานเป็นที่หวังได้...ฯ

(ดังนั้น หากมีใครมาชักชวนให้เราร่วมสร้างรูปเคารพอื่น "เช่นพระพุทธเจ้าองค์อื่น ๆ เป็นต้น " อันมิใช่พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า สมณโคดม พระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน ก็ขอให้ทราบว่า เป็นการชักชวนให้เดินทางผิดไปแล้ว แม้เขาจะมีเจตนาดีสักปานใดก็ตาม เพราะขัดแย้งต่อพุทธพจน์ที่ยกขึ้นไว้ ณ เบื้องต้นนั้น)

เปรียบได้กับแม่เห็นลูกปวดท้องดิ้นเร่า ๆ ทรมานด้วยความปวด อารามที่เจตนาบริสุทธิ์ อยากช่วยลูกให้หายทุกข์ก็ค้ายาแก้ปวดท้องมาให้ลูกกิน โดยไม่ได้ดูว่ายานั่นเก็บไว้หลายปีจนหมดอายุแล้วเขาห้ามกิน ปรากฏลูกตายเพราะยาที่แม่ให้ เรียกว่า "ฆ่าเพราะรัก"

เมื่อเราถวายชีวิต และ ภพชาติเป็นพุทธบูชาอย่างถูกต้อง นั่นคือเรา "ถึงพร้อมด้วยมหาจาคะ” เป็นสิ่งอันมนุษย์ทำได้ยากยิ่ง เทพยดาผู้รักษาพระพุทธศาสนา (อารักขเทวตา). ก็อนุโมทนา ดูแลปกป้อง กำจัดภยันตราย ทุกข์ทั้งหลาย อันจะเกิดขึ้นหรือได้เกิดขึ้นแล้วให้หมดไป สถานะผู้นั้นได้เปลี่ยนไปเป็น "พุทธบุตร"ในทันทีนับแต่ การเปล่งวาจา ด้วยความถึงพร้อมแห่ง วจีสังขารและมโนสังขาร

การปฏิบัติถึงพร้อมด้วย วจีสังขารกับมโนสังขาร นี้จัดเป็นองค์มรรคสัจจะเรียกว่า "สัมมากัมมันตะ" อันเป็นทางให้เกิด "อธิจิต" ในขั้นอุปจารสมาธิ เข้าสู่การปฏิบัติสมาธิขั้นสูง ด้วย "กายในกาย" หรือ ด้วยมโนทวารวิถี เรียกภาษาปฏิบัติว่า "อัปนาสมาธิ" อันเป็นองค์มรรคสัจจะคือ "สัมมาสมาธิ" คือมนสิการต่อไป (ซึ่งจะเริ่มสอนรุ่นนี้ ในวันเสาร์พรุ่งนี้)

ดังนั้น ท่านสาธุชน ผู้ปฏิบัติชอบในแนวทางแห่ง "สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค" เมื่อได้สัมผัส รับรู้ สิ่งใด ๆ จะสามารถวิเคราะห์ และวินิจฉัยได้ อย่างถูกต้อง เที่ยงตรง

ตามความเป็นจริง ไม่เอนเอียง คล้อยตามไปกับอารมณ์ หรือ ความสัมพันธ์ส่วนตัว มีแต่ความถูกต้อง อันจะปรากฏให้เห็นดุจแสงตะวันแห่งธรรมที่สาดส่อง ขับไล่ความมืดของอวิชชา ให้สลายหายไปในยามเช้า จึงให้ระวัง เวลามีผู้มาบอกบุญเรี่ยราย สร้างรูปเคารพแทนองค์พระพุทธเจ้าสมณโคดม (องค์ปัจจุบัน) แม้จะอ้างว่าเป็น "ปฐมพุทธเจ้าก็ตาม" นั่นแหละ ผิดทางแล้ว จัดเป็น "จริงในเท็จ ความหวังดีที่มีโทษ" โดยแท้

เพิ่มเติม:

ก็ตอนเราเปล่งวาจา "ถวายชีวิต และภพชาตินี้เป็นพุทธบูชา ต่อองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า สมณโคดมบรมศาสดาแห่งพระพุทธศาสนา กลับไปสร้างรูปเคารพ พระพุทธ-เจ้าองค์อื่น = "เสียสัจจะ" อธิษฐานยังไง ก็ไม่เกิดผล เพราะ "เป็นมุสา" เสียแล้ว

ดังนั้น ใครที่อธิษฐานแล้วไม่ได้ผล ลองพิจารณาตัวเองดูซิว่า "พลาดไปรึเปล่า ?" ถ้าพลาด รีบปฏิบัติใหม่ ตั้งใจใหม่ ก่อนที่จะสาย เจริญพร

ด้วยพลังแห่งพุทธคุณ จงเกื้อหนุนให้ทุกท่านที่ปฏิบัติชอบ จงประสบแต่สิ่งอันเป็นมงคล สมบูรณ์พูลผลในชีวิต และกิจการงาน สุขสำราญ ก้าวหน้าในธรรม สมปรารถนาในสิ่งอันเป็นกุศล ทุกประการ ทุกท่านเทอญ

เนื่องจากได้รับคำถามจากสาธุชนผู้ใฝ่ปฏิบัติชอบ ในสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค หลาย ๆ ท่านว่า ทำไมปฏิบัติก็แล้ว อธิษฐานก็แล้ว ไม่เห็นเกิดผลสำเร็จดั่งที่ได้แนะนำ

ก็จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องตอบข้อข้องใจ เพื่อให้ท่านสาธุชนได้กระจ่าง และทบทวน เสริม ส่วนที่พลาด หรือ ขาดไป ให้สมบูรณ์และได้ผลประจักษ์ สมดั่งพุทธ

ประสงค์ที่พระพุทธองค์ได้ทรงมอบพระพุทธศาสนาไว้ให้ พุทธบริษัทรุ่นเราได้นำไป ประพฤติ ปฏิบัติ สืบต่อพระพุทธศาสนา สืบไป

::: การปฏิบัติ ย่อมต้องเป็นไปตามขั้นตอน **อย่าข้ามขั้น** ::: คือ

ภายหลังเมื่อฝึก "ปาก+ใจ" พร้อมกัน ได้เกิด ปิติ แล้ว ให้รีบกล่าว ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา "อิมาหังภันเต ภควา..." ก่อน หากฝึกปากใจ ยังไม่พร้อม "ปิติ" จะไม่เกิด ถวายชีวิตก็จะไม่ได้ผล

เมื่อ อิมาหัง .... พร้อมด้วยปิติ เราจะได้รับการคุ้มครองโดยเทพยดา

ท้ายของอิมาหัง..ให้กล่าวคำอธิษฐานที่เราต้องการ เทวดาจะอนุโมทนาบุญที่เราได้ทำประพฤติชอบ คือ ปฏิบัติสมาธิ ก็จะจัดหามาให้ ที่เป็นทุกข์หนี้สิน ก็จะขจัดปัดเป่าให้พ้นไป (แต่...เมื่อไหร่..(กำหนดเวลา) ในขั้นนี้ยังกำหนดไม่ได้)

ขั้นต่อไปคืออธิษฐานให้ได้ตามเวลาที่ต้องการ คือกำหนดเวลาได้ ว่า วันไหน เมื่อไร ก็ต้องใช้ตัว "ปิติ" มาเป็นตัวนำเหมือนเดิม เพียงการปฏิบัติแตกต่างไป โดยให้ทำหลังจากถวายชีวิตเป็นพุทธบูชาแล้ว

๑. ตัดความรู้สึกอารมณ์ภายนอกให้หมด ทำความรู้สึกเสมือนโลกนี้มีเพียงเรา ที่บัดนี้เป็น "พุทธบุตร" เท่านั้นหนึ่งเดียว ทิ้งความห่วงกังวลภายนอกให้หมด

๒.หายใจเข้าให้ลึกที่สุด เพื่อหาตำแหน่งของ "ใจ"

๓. เมื่อพบที่ตั้งของใจแล้ว หายใจเข้าไปพร้อมปิติ+ภาพที่ปรารถนาให้เป็น ไปยังจุดนั้น

๔. ตั้งลม โดยมีปิติพร้อมภาพที่ปรารถนา ให้เห็นภาพชัดที่สุด จนสุดตั้งลม

๕. หายใจออก พร้อมปิติและภาพที่ตั้งไว้นั้น เมื่อจะสุดลมหาใจออกที่ปลายจมูก ให้เห็นว่า "เราได้รับสิ่งที่ปรารถนานั้น" เหมือนการยื่นมือรับปริญญา

ทำดั่งนี้ ผลแห่งการ "อธิษฐาน" จึงจะสำเร็จสมประสงค์ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะยากเพียงใดในสายตามนุษย์ ก็ไม่พ้นความเป็นสมมุติ

ท่านสาธุชนจงทบทวน ว่าขาดตรงไหนบ้าง จะได้เสริมให้ได้สมปรารถนา ด้วยพุทธานุภาพ ขอจงสำเร็จสมประสงค์เทอญ

หลวงพ่อพระอาจารย์ธรรมบาล

(ทบทวน)

ทำอย่างไร “อธิษฐาน” จึงจะได้ผลทุกๆ ครั้ง

ที่จริงก็ตอบไปหลายตอนแล้วเช่นกัน แต่ไม่เป็นไร ในเมื่อขยันถามก็จะขยันตอบ ด้วยความเต็มใจยิ่ง

การอธิษฐาน เมื่อจะเริ่มต้น สิ่งสำคัญที่สุดคือ “การเปลี่ยนสถานะตัวเรา” นั่นคือ “การถวายชีวิตและภพชาติเป็นพุทธบูชา” **คงจะมีคำถามว่า “ ทำอย่างไร? ”**

คำตอบคือ “ให้วาจา (ปาก) กับ ใจ ออกเสียงพร้อมกันจึงกล่าวคำถวายชีวิต”**มีขั้นตอนที่ส่วนใหญ่จะพลาดดังนี้**

๑. เริ่มต้นจากการสวดมนต์ในใจก่อน (เริ่มตรง นะ โม ...ง่ายดี) อย่าเพิ่งออกเสียงทางปาก

๒. เมื่อได้ยินเสียง “ใจ” ชัดเจน (หมายถึงเสียงสวดมนต์...นะ โม) ก็เริ่มออกสียงทางปาก ตามไปอย่าดังนัก กะว่า ให้รู้สึกว่าได้ยินเสียง “ใจ” เราพร้อมไปด้วย

๓. สวดปาก+ใจ ไปเรื่อย ๆ ไล่ไป จาก นะโม ไป อิอิทโธ...แต่ละบท คอยระวังอย่าให้ปากไปก่อนใจ หรือใจไปก่อนปาก

๔. เมื่อปากกับใจพร้อมกันอย่างแท้จริง “จะเกิดลักษณะอาการที่เรารับรู้ได้ ที่แตกต่างไป เช่น ขนลุก ง่วง หรือหาว ฯลฯ

๕. ลักษณะของข้อ 4 เรียกว่า “เข้าสู่ภาวะ ปิติ คือ ปากกับใจพร้อมกันจริง” ไม่ต้องสวดมนต์ต่อ แต่ให้ต่อด้วย “อิมาหัง ภัณเต ภควา อัตตะภาวัง ตุมหากัง ปริจะชามิ...ข้าพเจ้าขอมอบกายถวายชีวิต และภพชาตินี้เป็นพุทธบูชา...” (แค่นี้ สั้นๆ พอ เพราะ ปิติ ที่เกิดขึ้นแรกๆจะสั้นมาก)

๖. หลังจากกล่าวถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา – กล่าวคำปรารถนาอย่างยิ่ง (ที่ต้องการ) ให้ทำสมาธิต่อในทันที เสร็จจากทำสมาธิ (น้อย...มาก ไม่เป็นไร แต่ต้องทำ) จากนั้นให้ ยาเทวะตา....ขอบคุณเทพยดา ผู้รักษาพระพุทธศาสนาและผู้ปฏิบัติชอบ

เป็นอันเสร็จ สมบูรณ์...

ต่อไปนี้จะได้บรรยาย ขยายความ หัวข้อธรรม เรื่อง อธิจิต จุดเชื่อมของมิติ ในทางพระพุทธศาสนาเพื่อสาธุชนจะได้นำไปค้นคว้า ศึกษา ในอนาคตต่อไป

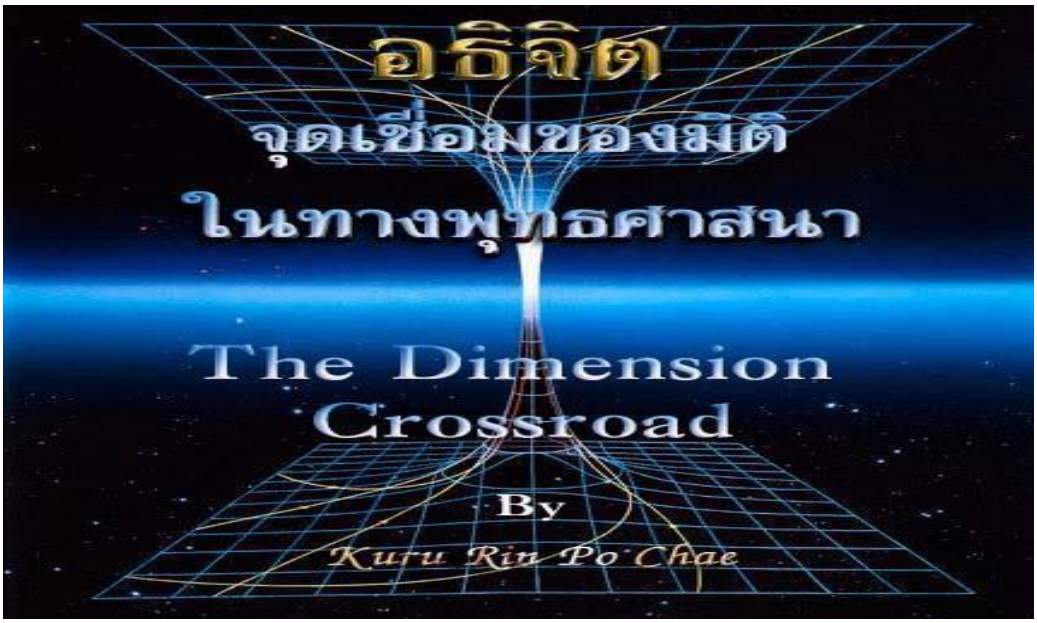

“มิติ” ในทางฟิสิกส์ไม่ได้หมายถึงมิติลี้ ลับ มิติมหัศจรรย์หรือว่าอีกโลกหนึ่ง แต่หมาย ถึง Dimension ในภาษาอังกฤษซึ่งมีความหมายทางคณิตศาสตร์ อย่างเช่น จุด (.) มีมิติเป็นศูนย์หรือไม่มีมิติ เส้นตรงก็มี ๑ มิติ ส่วนพื้นที่เป็น ๒ มิติ และปริมาตร ๓ มิติก็เป็นสิ่งที่เราคุ้นเคยมีกว้าง ยาว สูง ในทางคณิตศาสตร์ คุณสามารถมีมิติเท่าไหร่ก็ได้ แต่อวกาศ หรือที่ว่างที่เราเห็นนั้น เป็น ๓ มิติ ซึ่งในการเคลื่อนที่ของวัตถุนั้น นอกจากขึ้นกับพื้นที่แล้ว ยังขึ้นอยู่กับเวลาด้วย ซึ่งในทางคณิตศาสตร์นับเป็นอีกมิติหนึ่งได้ กลายเป็น ๔ มิติ ที่เรียกว่า Space-Time หรือ กาล-อวกาศ

ทฤษฎีของ Quantum Physic แสดงความเป็นไปได้ว่า จะมีมากกว่า ๔ มิติ ในปี ๑๙๒๑ ธีโอดอร์ คาลูซา (Theodor Kaluza) สันนิษฐานว่ากาล-อวกาศ มี ๕ มิติ ซึ่งมิติที่เกินมานั้น เรียกว่า **มิติพิเศษ** (Extra-Dimension) ซึ่งคาลูซา อธิบายว่า **มิติดังกล่าว ขดตัวอยู่ (Compactify) กลายเป็นมิติที่เล็กมากจนมองไม่เห็น และ ไม่สามารถเข้าถึงได้โดยวิธีปกติทางกลศาสตร์ หรือ ฟิสิกส์ยุคปัจจุบัน** คล้ายกับการม้วนกระดาษเป็นทรงกระบอก เปรียบเสมือนสนามเวลา หากรัศมีของการม้วน สั้นกว่าความยาวคลื่นของแสง แสงจะไม่สามารถสะท้อนเป็นภาพออกมา ให้มองเห็นได้ ด้วยความสนใจของนักวิทยาศาสตร์ทั้งโลกในกรณีดังกล่าว จึงร่วมกันตั้งโครงการ CERN ขึ้น เพื่อจะเปิดประตูมิติพิเศษ (Extra-Dimension) ดังกล่าว

โดยเบื้องต้นได้ทำการทดลองยิงอนุภาคด้วยเครื่องเร่งอนุภาค “แอลเอชซี” (LHC: Large-Hadron Collinder) ของห้องปฏิบัติการเซิร์น (CERN) อันเป็นองค์กรการวิจัยด้านนิวเคลียร์ ตั้งอยู่ที่สวิตเซอร์แลนด์ โดยตามหลักกลศาสตร์ควอนตัม ต้องใช้พลังงานจำนวนมหาศาล เพื่อทำให้อนุภาคที่สามารถเป็นได้ทั้งคลื่น และอนุภาคนั้นมีความยาวคลื่นสั้นลง จนเล็กพอที่จะเห็นมิติที่ขดซ่อนอยู่ได้

สำหรับการทะลุมิติพิเศษในทาง Quantum Physic จะหมายถึง **การเร่งให้พลังงานสูงพอที่จะเล็กที่สุด** พอที่ผ่านทะลุเข้าสู่มิติพิเศษ ที่นอกเหนือไปจากมิติทั้ง ๔ ซึ่งเหนือกว่ามิติปกติปัจจุบัน อันเรารับรู้กันอยู่นี้ **เปิดประตูมิติพิเศษนั้นออกมาให้เห็นได้** แต่พลังที่ว่านั้นต้อง “**มีความ เร็วยิ่งยวดกว่าแสง มีพลังสูง และเล็กที่สุด**” ซึ่งปัจจุบันขณะนี้ในเชิงปฏิบัติการยังไม่สามารถผลิตเครื่องมือ ที่มีประสิทธิภาพดังกล่าวได้สำเร็จ เมื่อเราได้อ่านข้อมูลข้างต้นก็ตื่นเต้นไปกับข่าวสารนั้นว่า ตอนนี้โลกเจริญก้าวหน้า ขนาดกำลังทำเครื่องข้ามมิติกันแล้ว เปล่าเลย !!

ความจริงแล้วนักวิทยาศาสตร์ระดับโลกเหล่านั้น ยังล้าหลังกว่าพระ พุทธศาสนาเกือบ ๒,๖๐๐ ปี เพราะพระพุทธองค์ทรงค้นพบ และสั่งสอนถ่ายทอดให้กับพุทธบริษัทให้แนวปฏิบัติที่สามารถผ่านทะลุ มิติพิเศษ (Extra-Dimension) ที่ว่านั้นได้เป็นปกติ จนกลายเป็นเรื่องธรรมดาของพุทธสาวกผู้ปฏิบัติชอบในแนวทางแห่ง สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ทั่วไป

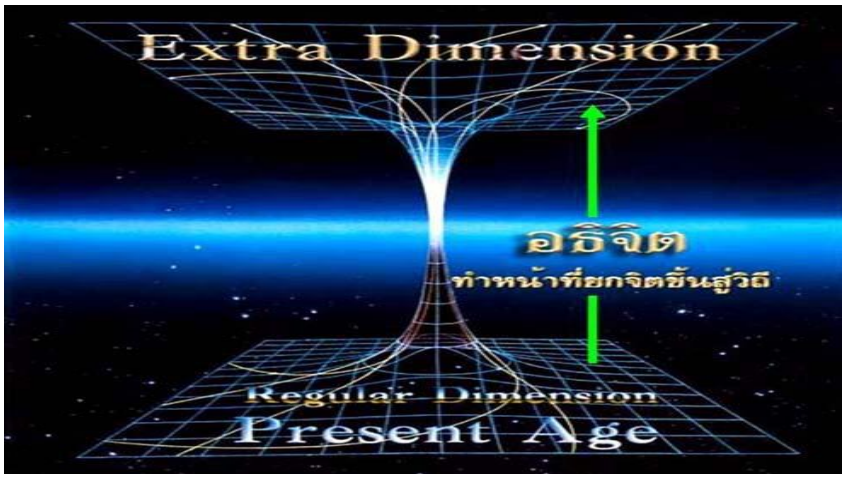

เพราะหากว่าผู้ปฏิบัติไม่สามารถผ่านทะลุมิติพิเศษ (Extra-Dimension) นี้ไปได้ ก็จะกล่าวไปใยถึงเรื่องของพระนิพพาน ซึ่งก็เหนือกว่ามิติที่ว่านี้มากมายนัก จึงขอนำหลักฐาน และ แนวทางการปฏิบัติ เพื่อใช้ในการเจาะทะลุมิติพิเศษ (Extra-Dimension) มาให้ผู้ใคร่ศึกษา-ปฏิบัติ ได้ประดับความรู้ และเป็นแนวทางค้นคว้าในอนาคต

โปรดติดตามในตอนต่อไป

ขอความสวัสดีมีชัย จงบังเกิดแก่สาธุชนทุกท่านทั่วกัน

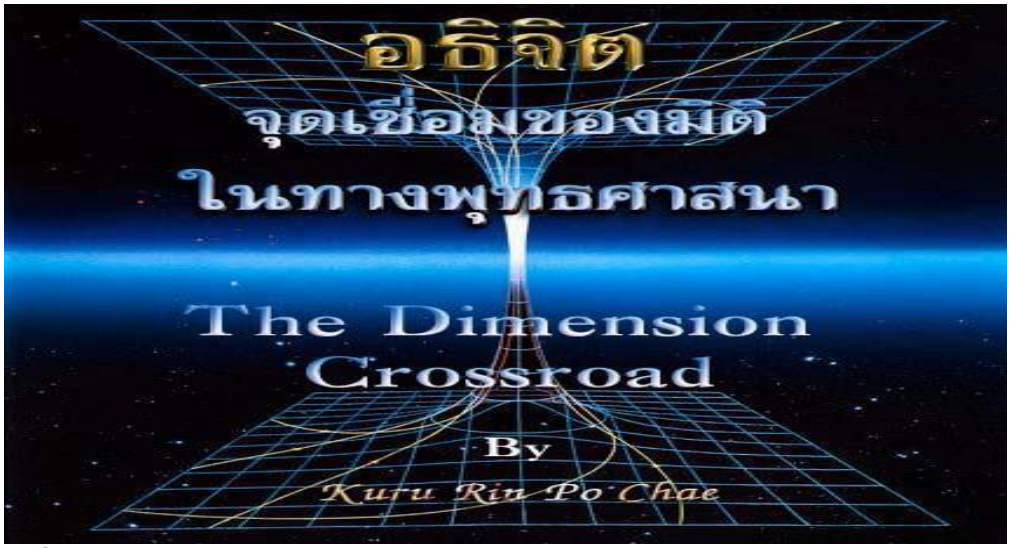

อธิจิต จุดเชื่อมของมิติ (ต่อ)

ก่อนที่เราจะเข้าไปถึงข้อมูลเชิงลึก ในทางปฏิบัติของพระพุทธศาสนาว่า "จะเจาะทะลุมิติพิเศษ (Extra - Dimension) ได้อย่างไร ก็ต้องทำความเข้าใจถึง พื้นฐานขั้นตอนกันก่อนว่ามีอะไรบ้าง? เพื่อจะได้ไม่เข้าใจสับสน

พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสไว้ในสติปัฏฐาน แบ่งร่างกายมนุษย์ออกเป็น ๒ ชั้นด้วยกัน ชั้นนอก เรียกว่า กายนอก (รูปกาย) หรือ กายเนื้อ **(Mass)** ที่สามารถสัมผัสรับรู้ มองเห็น สัมผัสได้ด้วยประสาททั้ง ๕ อันเรียกเป็นบาลีว่า **"กายสังขาร"**

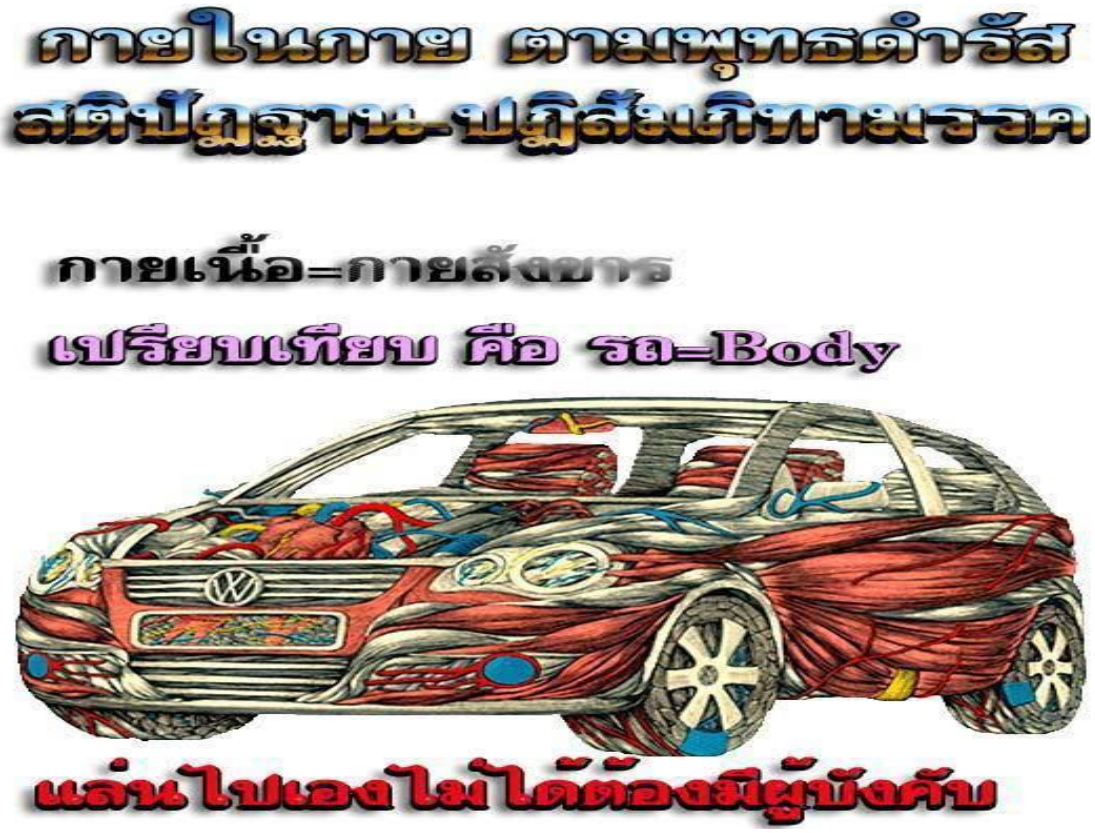

ชั้นใน เรียกว่า กายใน (นามกาย) หรือ กายในกาย **(Plasma)** มีสภาพที่ไม่สามารถมองเห็น หรือ สัมผัสรับรู้ได้ด้วยประสาทภายนอกทั้ง ๕ รู้ได้ว่ามีอยู่ แต่มองไม่เห็น เรียกเป็นบาลีว่า **"มโนสังขาร"** หรือ **“ใจ”**

พระพุทธองค์ทรงให้ความสำคัญอย่างยิ่งของ “กายใน (นามกาย)”โดยบัญญัติไว้เป็นข้อแรก ในการปฏิบัติเพื่อเข้าสู่มิติพิเศษ (Extra-Dimension) เพราะกายในมีสภาพเป็น Plasma ไม่ใช่เป็น Mass ซึ่งมีสภาวะเป็นทั้งพลังงานและอานุภาค ในขณะเดียวกัน

รวมทั้งทรงตรัสยืนยันชัดเจนถึงความเร็วยิ่งยวดว่า “ไวกว่าสิ่งใด ๆ แม้แต่แสง” ซึ่งหลัง จากนั้น ๒,๕๐๐ กว่าปี การค้นคว้าทาง Physic ก็ยืนยันตรงกันว่า การประมวลผลของประสาทในตัวมนุษย์นั้น ไวกว่าแสงหลายล้านเท่า เพราะการประมวลผลแต่ละครั้ง นับแต่การเริ่มถอดรหัสโดย RNA ส่งเป็นสัญญาณไฟฟ้า ผ่านเส้นประสาทที่ยาวมากจนสามารถพันรอบโลกได้ถึง ๖รอบ เพียงในเวลาไม่ถึง ๑ ส่วนล้านวินาที

แต่สภาวะของกายใน (นามกาย) ไวกว่านั้นอีก จึงไม่ต้องกล่าวถึงการผ่านทะลุเปิดมิติพิเศษ (Extra-Dimension) ซึ่งกลายเป็นเรื่องจิ๊บ ๆ สำหรับผู้ปฏิบัติสติปัฏฐานขั้นต้น ๆ เท่านั้น ยังไม่ต้องพูดถึงผู้ที่ปฏิบัติขั้นสูงกว่านั้น ซึ่งท่องไปทั่วจักรวาล ที่ดารา-ศาสตร์ฟิสิกส์ ก็ยืนยันว่ามีหลายล้านจักรวาล (Galaxy)

ในการหลักการปฏิบัติเบื้องต้น ทางพุทธศาสนา จะต้องสามารถเข้าถึง กายใน (นามกาย) ให้ได้ก่อนโดยการฝึกฝนทำสมาธิขั้นต้นเรียกว่า “อุปจารสมาธิ” อันจะทำให้เกิดสภาวะพิเศษขึ้นเรียกว่า “อธิจิต”

"**อธิจิต**" จะเกิดขึ้นได้จากการปฏิบัติให้เกิด "สมาธิ" คือการรวมเป็นหนึ่งของ "วาจา กับ ใจ" จะโดยการสวด ท่องมนต์ เพื่อให้เกิดความพร้อมของวจีสังขารกับมโนสังขาร ซึ่งเราเรียกว่า "ปริต" เป็นสมาธิขั้นต้น หรือ อุปจารสมาธิ ซึ่ง **อธิจิต**นี้ เปรียบเสมือน**ตัวเชื่อมระหว่างมิติธรรมดา กับ มิติพิเศษ** นั่นเอง หากเปรียบเทียบให้มองเห็น

ภาพได้ชัดเจนขึ้น คือ สมมุติว่า บ้านของคุณอยู่ใกล้สนามบิน เพียง ๗ ก.ม. แต่เป็นเส้นทาง Oneway คือวิ่งได้ทางเดียว จะย้อนศรไม่ได้ (เปรียบได้กับ**วิถีจิตทั้ง ๗ เมื่อสุดวิถีจะวนมาเริ่มใหม่เช่นเดิมจาก อตีตภวังคจิต** เหมือนคุณขับเลยสนามบิน คุณก็ต้องวนไปเริ่มต้นใหม่อีก ๗ กม. แล้วย้อนกลับมา...นี่คือการเวียนว่ายตายเกิด คือ ตรงนี้ !!)

คุณมีความตั้งใจจะเดินทางไปอเมริกาซึ่งขับรถไปไม่ได้ ต้องไปด้วยเครื่องบิน (นั่นหมายถึง ไปด้วยกายเนื้อ หรือ รูปกายไม่ได้ ต้องไปโดยทางมโนทวารเท่านั้น) เมื่อคุณขับรถไปถึงที่สนามบิน คุณก็จอดรถ ในที่นี้รถก็คือ **กายนอก** (กายเนื้อ) เดินทางด้วยถนน (**ปัญจทวารวิถี**) แต่เครื่องบินบินไปในเส้นทางอากาศ (**มโนทวารวิถี**) คุณจึงต้องลงจากรถ ในใจคุณได้ตั้งเป้าหมาย โดยมีอารมณ์พร้อมภาพ (**สติ+นิมิต**) ว่าคุณจะต้องไปขึ้นเครื่องบิน **พฤติ** (อาการ) ที่คุณรักษาระลึก รู้อารมณ์ที่จะไปขึ้นเครื่องตรงนี้แหละ เรียกว่า **“อธิจิต”** ที่จะนำคุณเข้าสู่ **ประตู**กั้นเขตระหว่างคนธรรมดาที่ไม่มีสิทธิเดินทาง (ผู้ไม่ปฏิบัติสมาธิ) ประตูนี้เทียบได้กับ **“มโนทวาร”**

ขั้นสู่มโนทวารวิถีเพื่อปฏิบัติอัปปนาสมาธิ

ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เป็นการเทียบเคียงเพื่อให้เกิดความเข้าใจการทำงาน และหน้าที่ของ “อธิจิต” ในทางPhysic Quantum กับพระพุทธศาสนา โปรดติดตามตอนต่อไป ในโอกาสหน้า

ขอความผาสุข สวัสดี มีโชคชัย จงบังเกิดแก่ท่านทั้งหลายทั่วกันทุกท่านเทอญ

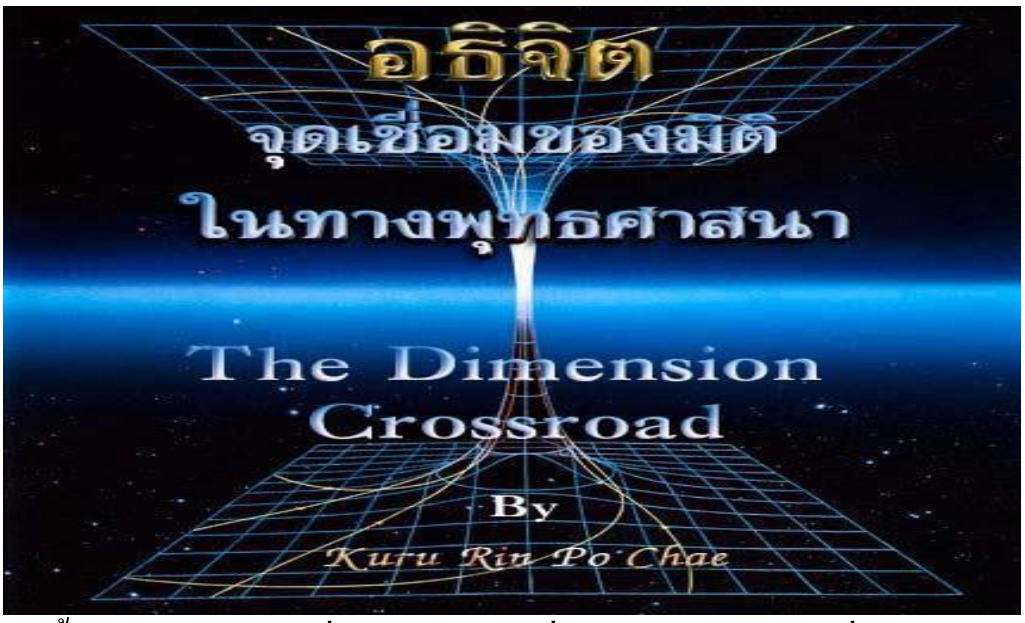

จากนี้ไป จะได้บรรยายเรื่อง "อธิจิต จุดเชื่อมมิติ" ต่อจากตอนที่แล้ว

ตอนที่ผ่านมา เราได้เทียบเคียง ลักษณะการเกิดของ "อธิจิต" ให้เห็นเป็นตัวอย่างแบบง่าย ๆ ทีนี้เรามาดูหลักฐานข้อมูลเกี่ยวกับ “อธิจิต” อันปรากฏในพระไตรปิฎกว่าได้จารึกไว้อย่างไรบ้าง

อธิจิต = **จิตอันยิ่ง** หมายถึง **ภาวะอันจิตมีกำลังยิ่ง** อาศัย**นิมิต**ยกจิตขึ้นสู่**มโนทวารวิถี**พระพุทธองค์ทรงตรัสสอนเอาไว้ ยกภิกษุเป็นที่ตั้ง แต่ก็เป็นคำสอนเฉพาะสำหรับ ผู้ปฏิบัติกรรมฐานทั้งปวง ไม่ว่าจะเป็นบรรพชิต ไม่ว่าจะเป็นคฤหัสถ์ ก็พึงต้องปฏิบัติตามที่ตรัสสอนเอาไว้นี้ และที่ตรัสว่าการปฏิบัติเมื่อเริ่มต้นปรารภความพ้นทุกข์ และเขาได้เพียรปฏิบัติแม้น้อยนิด เมื่อจิตยกขึ้นสู่วิถี อาศัยกุศลธรรมเป็นนิมิต เขาย่อมถึงภาวะอธิจิต เรียกคำเต็มว่า “อธิจิตสิกขา” อยู่ในสิกขา ๓ ที่เรารู้จักกันในยุครัตนโกสินทร์ว่า " ศีล สมาธิ ปัญญา" นั่นแหละ

แต่โดยความจริงแท้ของเนื้อหาแห่ง อธิจิต ไม่ได้เป็นไปอย่างที่หนังสือที่พวกเรียกตัวเองว่าปราชญ์ ทางศาสนายุครัตนโกสินทร์ นั่งเทียน เขียนให้เราอ่าน เพราะไม่เคยปฏิบัติ

ความจริงอันปรากฏในพระไตรปิฎกนั้นมีว่า....

อธิจิต หมายถึง **สมาธิที่อาศัยกุศลธรรมเป็นนิมิต** อันหมาย**รวมรูปฌานทั้งหมด** เพราะดั่งนั้น **สมาธิ**นั้น จึงชื่อว่า **อธิจิต** และภิกษุในศาสนาแห่งตถาคตนี้ จะต้อง **พึงประพฤติปฏิบัติเป็นนิจ** จึงเรียกว่า **อธิจิตสิกขา**

เพราะ "**อธิจิต**" เป็นจิตที่ยิ่ง อันหมายความว่า **เป็นจิตใจที่ฝึกยิ่งไปกว่าจิตสามัญทั้งปวง** เพราะจิตสามัญทั้งปวงนั้นเป็นจิตที่เป็นไปตามความใคร่ปรารถนา จิตตกไปตามอารมณ์ใคร่ ตามปรารถนา ตามพอใจ ซึ่งมีปรกติดำเนินไปในทางกามเป็นพื้น ที่เรียกว่า กามาพจร ทางอภิธรรม คือเที่ยวไปในกาม หรือหยั่งลงในกาม เป็น กามาวจรจิต อยู่เป็นพื้น อาลัยของจิต เพราะฉะนั้น กามคุณารมณ์จึงเรียกว่า อาลัย คือเป็นที่พัวพันอาศัยของกามาวจรจิตทั้งหลาย เหมือนอย่างน้ำชื่อว่าอาลัย โดยที่เป็นที่อาศัยของปลา ปลาอาศัยอยู่ในน้ำฉันใด กามาวจรจิตก็อาศัยอยู่ในอาลัย คือกามคุณารมณ์ฉันนั้นนี้เป็นจิตสามัญ

ส่วน **อธิจิต** แปลว่า **จิตอันยิ่ง** คือ จิตที่ยิ่งไปกว่าจิตสามัญดังกล่าว เพราะมาปฏิบัติให้**จิตตั้งอาศัยอยู่ในกุศลธรรมนิมิตเป็นอารมณ์กรรมฐาน** ซึ่งสูงกว่ากามจิตสามัญ ของผู้ที่ไม่ได้ปฏิบัติ

สาธุชนที่ได้อ่านศึกษามาถึงตรงนี้ เริ่มจะเห็นความแตกต่าง และ เริ่มจะมองเห็นลาง ๆได้แล้วว่า มีส่วนที่เคยขาดหายไป และสงสัยนั้นได้เติมเต็ม กว่าที่เคยได้ศึกษามาก่อนหน้านี้

ด้วยว่า..อารมณ์กรรมฐานทั้งปวงนั้นเป็นที่อาศัยของจิตที่สูงกว่า กามคุณารมณ์ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นผู้ปฏิบัติจึงต้องยกจิตขึ้นจากกามคุณารมณ์ อันเป็นที่อาศัยโดย ปรกติของกามาวจรจิตของตน ขึ้นมาสู่อารมณ์ของกรรมฐาน จะเป็นกรรมฐานข้อไหนก็เป็นอารมณ์ที่สูงกว่ากามาวจรจิตทั้งนั้น

แต่ในสติปัฏฐาน อันเป็นหนทางเดียวอันเป็นหลักปฏิบัติไปสู่พระนิพพาน เริ่มตั้งแต่ข้อว่าด้วยลมหายใจเข้าออก ตั้งจิตกำหนดลมหายใจเข้า ตั้งลม หายใจออก ก็เป็นการยกจิตขึ้นจากกามคุณารมณ์ มากำหนดในอารมณ์กรรมฐานคือลมหายใจเข้าออก ในข้อว่าด้วยอิริยาบถใหญ่ทั้งสี่ ว่าด้วยอิริยาบถน้อย และต่อไปว่าด้วยสติที่ไปในกาย คือพิจารณากายแยกออกเป็นธาตุต่างๆ ก็เป็นนิมิตที่สูงขึ้นไปกว่านิมิตทางกามทั้งนั้น หรือเป็นอารมณ์ที่สูงกว่ากามคุณารมณ์ทั้งนั้น ทุกข้อทุกบท

เพราะฉะนั้น ข้อ ๑ จึงได้ตรัสสอนไว้มีความว่า เมื่อกำหนดนิมิตอันใดที่เป็นกุศลขึ้น จะทำให้อกุศลธรรมทั้งหลาย อันประกอบด้วยฉันทะคือความพอใจในกาม ประ-กอบด้วยโทสะความขัดเคืองโกรธแค้น ประกอบด้วยโมหะความหลงบังเกิดขึ้น ก็พึงทำไว้ในใจ กำหนดนิมิตอื่น (อันเป็นกุศลธรรม=นะโม...) เพื่อให้**จิตถอน จากนิมิตอกุศลธรรมนั้น**

เมื่อกำหนดนิมิตอันเป็นกุศลธรรม (นะโม....) เหนือจากนิมิตอกุศลธรรมนั้นได้อกุศลธรรมทั้งหลาย หรือ**อกุศลวิตก ความตรึกนึกคิดที่เป็นอกุศลทั้งหลาย** อันประกอบ**ด้วยความพอใจในกามบ้าง** ประกอบด้วย **ความขัดเคืองโกรธแค้นบ้าง** ประกอบด้วย **ความหลงบ้าง ก็ย่อมจะสงบไป เปรียบเหมือนอย่างช่างไม้ หรือศิษย์ของช่างไม้ ตอกลิ่มสลักอันเก่าออก ด้วยลิ่มสลักอันใหม่ที่ดี ดั่งนี้**

บรรยายเพลิน ยาวเกินไปหรือเปล่าไม่ทราบ แต่ยังไม่ครบสมบูรณ์ในเนื้อหา ที่เหลือต้องไว้ต่อในโอกาสหน้า ขอความผาสุขสวัสดี มีโชคชัยจงบังเกิดแก่สาธุชน ผู้ใฝ่ในธรรมทั้งหลายทั่วกันเทอญ เจริญพร

หมายเหตุ ::: การกำหนดนิมิตอันเป็นกุศลธรรม นั้นคือ การฝึก "ปริต" คือให้ปาก (วจีสังขาร) กับ ใจ (มโนสังขาร) เป็นหนึ่งเดียวกัน ความเป็นหนึ่งเดียวกัน ของสังขารทั้งสองนี้ เรียกว่า "สมาธิ" จัดเป็นกุศลธรรมเพราะเป็นองค์แห่งมรรคสัจจะ เรียกว่า "**สัมมาสมาธิ**" ด้วยการดั่งนี้ จึงใช้ "สมาธิ" นั้น ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา เพื่อถึงซึ่งพุทธานุภาพเป็นที่พึ่ง ดั่งนี้

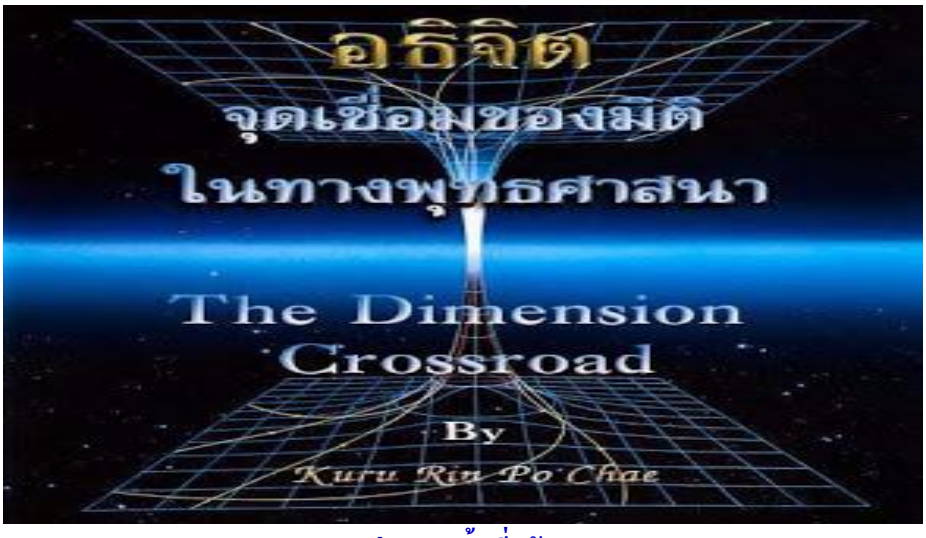

(ต่อจากครั้งที่แล้ว)

โดยปกติปุถุชนสามัญทั่วไปแล้วเมื่อยังมิได้ปฏิบัตินั้น จิตย่อมอาศัยคลุกเคล้าอยู่กับกามคุณารมณ์เป็นประจำ ฉะนั้นจิตนี้เอง จึงประกอบด้วย กามฉันท์ ความพอใจรักใคร่ในทางกามบ้าง โทสะความโกรธแค้นขัดเคืองบ้าง โมหะความหลงบ้าง

ฉะนั้น เมื่อมาปฏิบัติกรรมฐาน จึงยกจิตขึ้นจากอารมณ์ อันเป็นที่ท่องเที่ยวไปอาศัยของจิตนั้น ขึ้นสู่อารมณ์ของกรรมฐานข้อใดข้อหนึ่ง ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น เมื่อเป็นดั่งนี้ อกุศลธรรม อกุศลวิตก ทั้งหลายดังกล่าวก็จะสงบลง

และ**การปฏิบัติดั่งนี้ ก็เป็นเหมือนอย่างว่าไม้กระดานที่มีลิ่มสลักอันเก่าตอกติดอยู่แล้ว เมื่อต้องการที่จะนำเอาลิ่มสลักอันเก่านั้นออก ก็นำเอาลิ่มสลักอันใหม่ที่ดีมาตอกลงไปตรงนั้น เมื่อเป็นดั่งนี้ลิ่มสลักอันใหม่ที่ตอกลงไปนั้น แข็งแรงกว่า ดีกว่า จึงตอกเอาลิ่มสลักอันเก่าหลุดลงไปได้ และไปตั้งอยู่แทนที่ลิ่มสลักอันเก่าที่หลุดออกไปนั้น** ฉะนั้น**ผู้ปฏิบัติกรรมฐานจึงต้องตั้งต้นด้วยข้อนี้**

อธิบายประกอบต่อไปว่า อันกามคุณารมณ์เป็นต้น ซึ่งเป็นที่อาศัยท่องเที่ยวไปของจิตสามัญ แม้ว่าจะยกเอากามขึ้นมาเป็นที่ตั้งเพียงข้อเดียว ก็พึงทราบว่า เมื่อมีกามก็ต้องมีโทสะ และต้องมีโมหะ ก็เป็นอันว่าที่เรียกว่า กามคุณารมณ์นั้น ก็รวมทั้งกิเลสกองโทสะโมหะ ก็เป็นอันว่า **กิเลส ๓ กอง** คือ **ราคะ โทสะ โมหะ** หรือว่า **กามฉันท์ โทสะ โมหะ หรือ พยาบาท โมหะ ซึ่งรวม เข้าเป็นกิเลสกองราคะ โทสะ โมหะ** ๓ กองนี้ ย่อมสัมพันธ์กันอยู่ มีข้อ **ราคะ** นำ หรือ**กามฉันท์** นำ ก็จะต้องมีโทสะ มีโมหะ และข้อใดข้อหนึ่งก็อาจจะนำด้วยกันได้ทั้งนั้น และโดยเฉพาะโมหะนั้น อยู่ลึกซึ้งสักหน่อยหนึ่ง เรียกว่า เป็นมูลของทั้งหมดก็ได้

แต่ว่าที่ปรากฏอาการออกมาแจ่มชัดอยู่บ่อย ๆ ก็เป็นราคะ หรือกามฉันท์ หรือโทสะ และโมหะที่แสดงอาการหยาบ ๆ ออกมาก็เป็น ความง่วง ความเคลิบเคลิ้ม ความฟุ้งซ่าน ความรำคาญ ความเคลือบแคลงสงสัยต่าง ๆ แล้วยังมีโมหะที่ลึกซึ้งลงไปอีก ก็เป็นอันว่า**จิตนั้นท่อง เที่ยวไปอยู่ ประกอบอยู่ กับบรรดากิเลสเหล่านี้** ยกขึ้นพูดคำเดียวว่า **กามาวจรจิต** หรือ **จิตที่เป็นไปกับกามคุณารมณ์** เพราะฉะนั้น **จึงเหมือนอย่างว่าเป็นลิ่มสลักที่เสียบจิตอยู่เป็นประจำ และจิตนี้เองก็มีความพอใจในสิ่งที่เสียบจิตอยู่นี้ด้วย เรียกว่ามีความติด ติดอยู่ในกิเลสที่เสียบจิตนี้ ไม่พยายามที่จะสลัดออก**

เพราะฉะนั้นเมื่อยกจิตขึ้นสู่อารมณ์ของกรรมฐานข้อใดข้อหนึ่ง หรือ ยกระดับจากสมาธิขั้นต้น สู่สมาธิขั้นสูง ที่ต้องทำด้วย “ใจ” คือ อัปปนาสมาธิ ซึ่งเกิดได้เฉพาะในมโนทวารวิถีเท่านั้น

ดังที่ทรงตรัสสอนไว้ในสติปัฏฐาน ซึ่งเป็นข้อปฏิบัติแม่บทของกรรมฐานทั้ง ๔๐ ชนิด อารมณ์ของกรรมฐานที่ยกจิตขึ้นสู่นี้ ก็เหมือนอย่างลิ่มสลักอันใหม่ การที่จะให้ลิ่มสลักอันใหม่ลงไปสู่จิต หรือเข้ามาสู่จิตได้นั้น ก็จะต้องถอนเอาลิ่มสลักอันเก่าออกเสียให้ได้ และใน**การที่จะถอนลิ่มสลักอันเก่าออกเสียให้ได้นั้น ก็จะต้องมีลิ่มสลักอันใหม่ ที่แข็งแรงกว่าที่ดีกว่า และจะต้องมีกำลังตอก**

ในการตอกนั้นที่ช่างไม้ตอกลิ่มสลักปรกติจะต้องมีไม้ค้อน ทำไมจะต้องมีไม้ค้อน ก็เพราะ ว่าลำพังกำลังมือจะเอามือตอก หรือเอามือไปดัน ๆ ไม่สำเร็จ จะต้องมีไม้ค้อนและจะต้องออกกำลังตอก **ทั้งลิ่มสลักอันใหม่นั้นก็จะต้องแข็งแรง ไม่ใช่ไม้ผุ ต้องเป็นไม้ที่แข็งแรงที่ดียิ่งไปกว่าลิ่มสลักอันเก่า** และก็มีกำลังตอกที่แรงพอ จึงจะดันเอาลิ่มสลักอันเก่าที่เสียบไม้กระดานอยู่เก่านั้นหลุดลงไปได้

ขอความผาสุขสวัสดี เข้าใจในธรรมปฏิบัติก้าวหน้า. สมปรารถนา จงทุกท่าน เทอญ โปรดติดตาม เนื้อหา "อธิจิต" ในตอนต่อไป

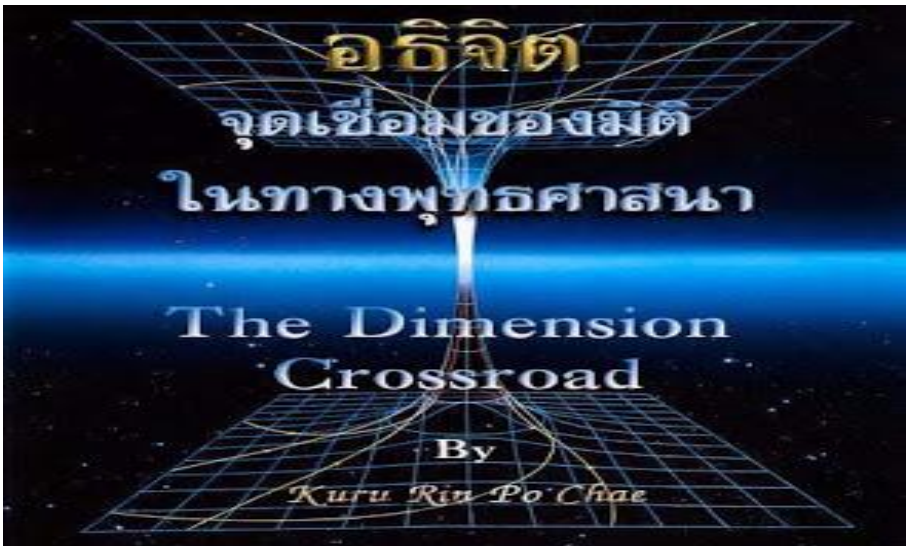

(๒ กันยายน ๒๕๕๘)

เพราะฉะนั้นพระพุทธองค์ จึงได้ตรัสสอนอุปการปฏิบัติ ที่เหมือนอย่างเป็นไม้ค้อน เป็นพลังเรี่ยวแรงในการตอกไว้คือ

อาตาปี ความเพียรเผากิเลสให้เร่าร้อน คือความเพียรที่เป็นเพียรอันแข็งแรง ที่จะระงับกิเลสลงได้ ไม่ใช่ทำเล่นๆคือต้องทำจริง เป็นความเพียรที่แข็งแรง

สัมปชาโณ รู้พร้อมหรือรู้ตัว คือรู้ที่ตั้งของ “ใจ” ว่านิยะมะตรงไหน ธาตุอะไร?

สโต สติกำหนดระลึกรู้ อารมณ์ ณ ขณะ ตั้งอยู่ของลม ตรงตำแหน่งของใจ

วินัยโลเก อภิชฌา โทมนัสสัง กำจัดอภิชฌาคือความยินดี โทมนัสคือความยินร้ายในโลกเสีย

ดั่งนี้ ๔ ข้อนี้เป็นอุปการะปฏิบัติในการที่จะตอกลิ่มสลักอันใหม่ลงไป ดังเช่นจะทำอานาปานสติ จะกำหนดอิริยาบถ จะทำ**กายคตาสติ** พิจารณากาย ว่าแท้จริงเป็นธาตุทั้ง ๔ เป็นต้น

กรรมฐานเหล่านี้ก็เป็นเหมือนอย่างลิ่มสลักอันใหม่ ตอกเอากรรมฐานข้อที่ตั้งปฏิบัติไว้ลงไปในอารมณ์ ที่จะต้องไว้ระลึกรู้ จึงต้องมีความเพียรที่มีเรี่ยวแรงจริงๆ แล้วก็มีสัมปชาณะ ความรู้ตัว (กายในกาย) รู้ไม่ทิ้งตัว (กายเนื้อ) มีสติกำหนด กำจัดยินดี ยินร้าย ปฏิบัติทำกันจริง ๆ

เมื่อเป็นดั่งนี้แล้วจึงจะตอกเอาลิ่มสลักอันเก่าให้หลุดไปได้ และ เมื่อตอกให้หลุดไปได้แล้วจิตก็ได้สมาธิ เพราะฉะนั้น **การที่ผู้ปฏิบัตินั้นแม้ว่าจะตอกได้บ้าง แต่ว่าก็ยังนำเอาสลักอันเก่านั้นกลับเข้าที่เดิมไปอีก กลับไปกลับมากันอยู่ดั่งนี้ การปฏิบัติจึงเจริญ**

ไปไม่ได้มาก ฉะนั้นการที่จะปฏิบัติให้เจริญขึ้นได้มากนั้น จึงต้องพยายามที่จะตอกกันจริง ๆ และพยายามที่จะไม่นำเอาลิ่มสลักอันเก่ากลับเข้ามาอีก เมื่อเป็นได้ดั่งนี้แล้ว กรรมฐานถึงจะเจริญ สมาธิปัญญาก็จะเจริญขึ้นไป

ดังที่ยกมาแต่ต้นนั้น เป็นตัวอย่างอันขยายความ และชี้ให้เห็นความหมายแห่งคำว่า “อธิจิต” อันจะเกิดขึ้น ณ ขณะที่เกิดการสัมปยุตของ วาจา ใจ รวมเป็นหนึ่ง โดยอาศัย “กุศลธรรม นิมิต” ของคำภาวนา เพื่อเข้าถึง**โอปกนศรัทธา** ในพุทธานุภาพ คือ

“อิมาหำ ภณฺเต ภควา อตฺภาวำ ตุมฺหากำ ปริจชามิ ฯ

ข้าพเจ้าขอมอบกาย ถวายชีวิตและภพชาตินี้ เป็นพุทธบูชา ฯ

สัจจะวาจา อันได้ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชานี้เป็นกุศลธรรมนิมิต มูลฐานให้เกิด “สมาธิ” แม้เพียงจะเป็นขณิกสมาธิ หรือ อุปจารสมาธิ ชั่วขณะหนึ่งนั้น จิตก็ยกขึ้นสู่วิถีสูงกว่า จิตอันมิได้ฝึกฝน-ปฏิบัติ นี้ เรียกว่า “อธิจิต (จิตอันยิ่ง)” เป็นตัวเชื่อมสุดท้าย ของสภาวะแห่ง ปัญจทวารวิถี **(สุดวิถีจิตดวงที่ ๗)** *** ขึ้นสู่ มโนทวารวิถี อันเป็นประตูสู่อัปปนาสมาธิ เปิดทางสู่พระนิพพานได้ในที่สุด **(อธิจิตสิกขา คือ เป็นผู้มีสัมมาสมาธิในรูปฌานทั้งสี่... มหาสกุลุทายิสุตร ม.ม... รูปฌานทั้งสี่ ล้วนต้องอาศัยนิมิตทั้งสิ้น)**

หากขาดเสียซึ่ง “อธิจิต” อันเกิดขึ้นด้วย “สมาธิ มีนิมิตเป็นเครื่องช่วย” ก็จะไม่สามารถพรากพ้นจากปัญจทวารวิถี เข้าสู่มโนทวารวิถี เพื่อที่จะปฏิบัติอัปปนาสมาธิอันจักเกิดขึ้นมิได้ในปัญจทวารวิถีเลย อธิจิตจึงถูกจัดอยู่ในสิกขา ๓ คือ

อธิสีลสิกขา

อธิจิตตสิกขา

อธิปัญญาสิกขา

ดังมีพุทธพจน์ปรากฏในพระไตรปิฎก ติก. อ. ๒๐/๓๐๓/๕๒๙. ความว่า

ภิกษุ ทั้งหลาย อธิจิตตสิกขา เป็นอย่างไรเล่า ?

ภิกษุ ทั้งหลายภิกษุในศาสนาแห่งตถาคตนี้ สงัดจากกามทั้งหลาย สงัดจากอกุศลธรรมทั้งหลายเข้าถึง **ปฐมฌาน**อันมีวิตกมีวิจาร มีปีติและสุขอันเกิดจากวิเวกแล้วแลอยู่;

เพราะความที่**วิตกวิจารทั้งสองระงับลง เข้าถึง ทุติยฌาน เป็นเครื่องผ่องใสแห่งใจในภายใน**ให้สมาธิเป็นธรรมอันเอกผุดมีขึ้น ไม่มีวิตก ไม่มีวิจาร มีแต่ปีติและสุขอันเกิดจากสมาธิ แล้วแลอยู่;

อนึ่ง เพราะความจางคลายไปแห่งปีติ ย่อมเป็นผู้อยู่**อุเบกขามีสติและสัมปชัญญะ และย่อมเสวยความสุขด้วยนามกาย (กายในกาย) ชนิดที่พระอริยเจ้าทั้งหลายย่อมกล่าวสรรเสริญผู้นั้นว่า "เป็นผู้อยู่อุเบกขา มีสติ อยู่เป็นปกติสุข"** ดังนี้ **เข้าถึง ตติยฌาน** แล้วแลอยู่ ;

เพราะละสุขเสียได้ และเพราะละทุกข์เสียได้ เพราะความดับไปแห่งโสมนัสและโทมนัสทั้งสอง ในกาลก่อน, เข้าถึง จตุตถฌาน ไม่มีทุกข์ไม่มีสุข มีแต่ความที่สติเป็นธรรมชาติบริสุทธิ์เพราะอุเบกขา แล้วแลอยู่. ภิกษุ ทั้งหลาย นี้เรากล่าวว่า **อธิจิตตสิกขา.**

แต่ต่อมาภายหลัง นักวิชาการทางศาสนายุคใหม่ในรัตนโกสินทร์ ได้ปรับแปลงแต่งข้อความเสียใหม่ จนกระทั่งความสำคัญของ คำว่า **"อธิจิต" หายสาบสูญในการสั่งสอนเผยแผ่ ไป โดยให้ความหมายที่คิดเอาเองสั้น ๆ เป็นว่า ไตรสิกขา หรือ สิกขา ๓ ศีล สมาธิ ปัญญา ง่าย ๆ สั้น ๆ ตามความเข้าใจของตนเองที่ไม่ได้ปฏิบัติ** จึงไม่รู้ซึ้งถึงพุทธประสงค์ และความสำคัญของไตรสิกขา อันพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้นั้นคืออย่างไร และ สำคัญอย่างไร ?

เพราะในทางปฏิบัติ สภาวะสุดท้ายแห่งวาระจิตสุดท้าย เมื่อสุดวิถี (ดวงที่ ๗) ***หากไม่ได้ปฏิบัติอย่างถูกต้องตามแนวแห่งสติปัฏฐานแล้ว จิตก็จะดับและเริ่มเข้าสู่วาระจิตใหม่ที่ **อตีตภวังค์** วนเวียนเกิดดับอยู่ในวัฏฏะสงสารอย่างนี้ เนื่องจากจิตไม่ได้รับการฝึกฝนให้ถูกต้องจึงไม่อาจเกิดสมาธิ เมื่อสมาธิ (การรวมเป็นหนึ่ง-ถึงพร้อม) ไม่เกิดขึ้น "อธิจิต" ก็ไม่เกิดขึ้น ผู้ปฏิบัติก็ไม่อาจจะระลึกรู้อารมณ์นิมิต ไม่อาจยกอารมณ์ขึ้นพ้นจากวิถีจิตแห่งปัญจทวารวิถี เพื่อเข้าสู่เข้าสู่มโนทวารวิถีได้

จึงเป็นที่มาของพุทธพจน์ที่ทรงตรัสให้เห็นความสำคัญแห่งอธิจิต คือ จิตอันยิ่ง หมายถึงจิตที่ฝึกสมาธิสติปัฏฐาน ย่อมนำไปสู่ความสำเร็จคือพระนิพพาน ว่า

“ จิตฺเต อสงฺกลิตเถ สุขติ ปาฏิกฺกงฺขา ฯ จิตที่ฝึกดีแล้ว ย่อมนำสุขมาให้”

... สุขในที่นี้คือพระนิพพานอันหาสุขใดจะเปรียบเสมอเหมือนมิได้ ฯ ...

ฉะนั้น เมื่อปราศจากเสียแล้ว ซึ่ง “อธิจิต” อันต้องอาศัย “นิมิต”เป็นตัวนำ ยกจิตขึ้นสู่มโนทวารวิถีแล้วไซร้ ย่อมมิต้องพึงหวังจะถึงซึ่งพระนิพพาน ได้เลย ดังนี้ ฯ

ด้วยกุศลจิตเจตนา อันสาธุชนทั้งหลาย ได้ศึกษาธรรมนี้ จงเป็นพลวัตรปัจจัย ให้สมปรารถนาในการปฏิบัติ อธิษฐานสมดั่งปรารถนาทุกประการ ทุกท่านเทอญ เจริญพร

***หมายเหตุ: **"สุดวิถีจิตดวงที่ ๗" ... เพราะจิตจะมีวิถี ๗ดวง ตรงนี่แหละ บุญ-บาป จะถูกบันทึก เรียกว่า "ชวนจิต" ชว=บันทึก น=ไม่แปรเปลี่ยน ... มีผลข้ามภพข้ามชาติ ...จะถูกบันทึกไว้ใน "สัญญา" (DNA) จึงต้อง By Pass ด้วย การปฏิบัติ สร้างสัญญานไฟฟ้าชีวภาค (Bio-Electro magnetic) ขึ้นมาด้วยสมาธิ สั่งให้ RNA ส่งสัญญานตรง ไม่ต้องเอารหัสจาก DNA มาใช้**

นี่คือ เหตุผลว่าทำไมจึงเปลี่ยนชีวิต และกรรมทั้งหลายได้

ขอความผาสุขสวัสดี เข้าใจในธรรมปฏิบัติก้าวหน้า สมปรารถนา จงทุกท่านเทอญ

เนื่องจากมีสาธุชน มีข้อสงสัยเรื่อง "อโหสิกรรม"

ได้**ถาม**มาว่า ...กราบนมัสการขอกราบเรียนถาม การขออโหสิกรรม กับเจ้ากรรมนายเวร ควรทำอย่างไร ?

คำตอบ::: อโหสิกรรม หมายความว่า ไม่เอาโทษ หรือยกโทษให้

ตามหลักพระพุทธศาสนา ผู้ที่จะอโหสิกรรมแก่เราได้ คือ บุพการี บิดามารดาของเราเท่านั้น ผู้อื่นจะยกโทษให้เราไม่ได้ แม้ว่าผู้นั้นเป็นเจ้าทุกข์ (ผู้ถูกกระทำ) จะกล่าวว่ายกโทษ ก็ไม่ได้หมายถึงว่ากรรมนั้นจะหมดไป ผู้ทำกรรมต้องรับกรรมนั้น

เพียงแต่ว่า เมื่อไร ? คำตอบ คือ เมื่อกุศลกรรมน้อยลง อกุศลกรรมก็จะแสดงผลทันที ในรูปแบบต่าง ๆ เช่นลำบาก ทุกข์ยาก เป็นหนี้ ฯลฯ

ดังนั้นทางป้องกัน คือ ปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ให้กาย วาจา ใจ ถึงพร้อม = บุญ เพื่อให้มีน้ำหนักมากกว่า "บาป" หรืออกุศล ไม่ให้กรรมแสดงผล

ด้วยเหตุว่า "กรรมอโหสิกันไม่ได้" นี้ พระพุทธองค์จึงทรงให้มี "สติ" คอยระวัง มิให้ "อกุศลมูลจิต" เกิดขึ้นแม้ชั่วขณะจิตเดียว ดังนี้

จึงนำมาให้สาธุชนสมาชิกได้ศึกษาทั่วกัน

แผ่นดินไทย ที่บรรพบุรุษของเรา ได้เสียสละเลือด เนื้อ ชีวิต จิต วิญญาณ. มอบไว้ให้เป็นมรดกแก่ลูกหลานไทย ด้วยความหวังว่า ลูกหลาน เหลน โหลน ที่เกิดมาในภายหลัง จะรักแผ่นดิน และรักษาไว้ด้วยชีวิต เยี่ยงบรรพบุรุษ

บนแผ่นดินไทยผืนนี้ มีหลายสิ่ง หลายอย่างที่มีค่า ทั้งสรรพวิชา ความรู้ ขนบ-ธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม และพระพุทธศาสนา เพียบพร้อมด้วยความอุดมสม-บูรณ์ทุกประการ ที่ประเทศเจริญทั้งหลายในโลกไม่มี และไม่มีสิทธิ์ที่จะมี แผ่นดินนี้ปลูกสรรพธัญญาหาร เจริญงอกงาม ให้ผลดี มีคุณภาพทางอาหารและยา ที่หลายประเทศต่างรู้คุณค่า และต้องการแผ่นดินที่เรียกว่า "**ไทย**"

จะมีลูกหลานเหลนไทย สักกี่คน รักและเข้าใจ ในแผ่นดิน ขณะที่ต่างชาติพากันมุ่งเข้ามาจับจอง เป็นเจ้าของแผ่นดินนี้เพราะรู้คุณค่า... แต่ไทยเรายุครัตนโกสินทร์ กลับรบกันเอง ฆ่ากันเอง สรรหาวาทะกรรมมาด่า ไทยด้วยกัน เช่น

"คนไทย มีนิสัยมักง่าย...คนไทยโง่ ... คนไทยไม่เจริญ มีแต่ล้าหลัง สารพัดที่จะสรรหามาบริภาษ" ทั้ง ๆ ที่ "คน" เหล่านั้น กินข้าวที่ปลูกบนผืนแผ่นดินไทย หายใจด้วยอากาศในเมืองไทย (ไม่ใช่อัดอากาศใส่กระป๋องมาจากเมืองนอก) น่าสมเพช ...และน่าแปลกที่ "คน" เหล่านั้นกลับได้รับการยกย่อง ให้มีตำแหน่งหน้าที่สูงในประเทศ แล้วคิดว่า อนาคตแผ่นดินไทยจะเป็นอย่างไร?

ไม่มีแผ่นดินบนโลกส่วนไหน ที่จะเหลือให้ "ไทย" อพยพ ไปตั้งประเทศใหม่ได้อีกแล้ว

แต่...ต่างชาติ เขากลับรู้คุณค่า สิ่งที่ดี บนผืนแผ่นดินไทย พยายามชำแรกแทรกซึม และทำลาย "ชนชาติไทย" เพื่อให้ได้เข้ามาเป็นเจ้าของแผ่นดินนี้

ลองดู Clip ตัวอย่างเล็ก ๆ ของ คุณค่าที่เกิดจากแผ่นดินไทย เผื่อว่า คุณจะมีความคิด "รักแผ่นดินไทย" ขึ้นกว่าเดิม

https://www.youtube.com/watch?v=H24CKfQXyAo&feature=youtu.be&app=desktop

ต่อไปนี้จะได้เสริมหัวข้อธรรม สำหรับสมาชิกที่ใฝ่ในการศึกษาปฏิบัติ สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค สืบไป

ประเภทของ สมาธิ - บุคคล ตามพุทธพจน์ (๓ กันยายน ๒๕๕๘)

พระพุทธศาสนา นับเนื่องแต่ครั้งที่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ทรงตรัสรู้สั่งสอนหมู่พุทธบริษัท เพื่อยังสัตว์ทั้งหลายให้พ้นจากห้วงแห่งบ่วงกรรม วัฏฏะสงสารของการเวียนว่ายตายเกิด

เมื่อระยะเวลาผ่านมา ๒,๓๐๐ กว่าปี เข้าสู่ยุคแห่งรัตนโกสินทร์ พุทธประสงค์ที่พุทธองค์ทรงตั้งไว้ในคำสั่งสอน ก็ถูกนักวิชาเกินกับนักบวชต่างศาสนา ปรับแปลงแต่งใหม่ อธิบายใจความสำคัญของพุทธศาสนา เสียจนฟั่นเฝือ ที่เหลือก็เกือบจะไร้ความสำคัญ บางแห่งบางตอน ก็ไม่อาจสืบค้นต้นตอที่มาในจารจารึกใด ๆ ได้ ทำให้พุทธ-บริษัท และสาธุชน ผู้มีจิตใจใฝ่ในกุศลปฏิบัติ ที่จะก้าวเดินตามรอยบาทพระศาสดา ไม่อาจหาแนวทางที่ปรากฏตามพุทธพจน์อันจริงแท้นั้นได้ ทำให้การปฏิบัติเจริญภาวนาไม่

อาจก้าวหน้า ปรากฏผลตามที่ได้กล่าวยกไว้เป็นอุทาหรณ์ในคัมภีร์ปกรณ์ต่าง ๆ ในพระไตรปิฎก

และเมื่อสอบถามเจ้าสำนักที่ตั้งตนเป็นอาจารย์ สอนสั่งภาวนา สมาธิ ก็มิอาจให้ความกระจ่างได้ ที่อธิบายก็ใช้ อัตโนมติ (ความเห็นของตน) ที่ไม่อาจสืบค้นจากแหล่งใดได้ คล้ายกับเป็นคำสอนของศาสดาองค์ใหม่ ซึ่งส่วนใหญ่ล้วนเป็นเช่นนั้น โดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องของแนวการปฏิบัติสมาธิภาวนา และ สภาวะ ฐานะ ของพระอริยบุคคล ที่พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้นั้น หมายความว่าอย่างไร ? แต่ละสำนักก็ตอบไปคนละทาง เป็นเหตุให้เกิดความสับสน ในหมู่สาธุชนผู้ใฝ่ปฏิบัติชอบทั่วไป

อนุสนธิ ดังกล่าวนั้น จึงขอยกความในพระสุตตันตปิฎก ขุททกนิกาย ขุททกปาฐะ รัตนสูตร มาให้สาธุชน พุทธบริษัทได้ใช้เป็นแนวทางค้นคว้า-ศึกษา เพื่อรักษาพระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้วนั้น ให้คงอยู่อย่างถูกต้อง ตรงตามความหมาย และพุทธประสงค์ของพระพุทธองค์สืบไป ข้อความในรัตนสูตรนั้นมีว่า ..

“..... พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐ ตรัสสรรเสริญ
“สมาธิ” ใดว่าเป็นธรรมสะอาด ตรัสถึง
สมาธิใดว่าให้ผลโดยลำดับ
“สมาธิอื่น” ที่เสมอด้วยสมาธินั้น ไม่มี
นี้ เป็นรัตนะอันประณีตในพระธรรม
ด้วยสัจจะนี้ ขอให้มีความสวัสดี
“บุคคล ๑๐๘ จำพวก” ที่สัตบุรุษสรรเสริญ
ซึ่งจัดเป็นบุคคล ๔ คู่ เป็นสาวกของพระสุคต...”

ความหมาย: เพื่อใช้ในการอ้างอิง ศึกษา/สืบค้น (ข้อความในเครื่องหมายคำพูดขีดเส้นใต้)

- สมาธิ ในที่นี้หมายถึง อริยสัมมาสมาธิ (ม.อุ. ๑๔/๑๓๖/๑๒๑) ที่เรียกว่า อานันตริกสมาธิ (สมาธิที่ให้ผลโดยลำดับ) เพราะ เป็นสมาธิที่ให้ผลแน่นอนตามลำดับ สามารถถอนกิเลสได้สิ้นเชิง (ขุ.ขุ.อ. ๖/๑๕๘)

- สมาธิอื่น หมายถึงรูปาวจรสมาธิและอรูปาวจรสมาธิ (ขุ.ขุ.อ. ๖/๑๕๙)

- บุคคล ๑๐๘ จำพวก มาจากระดับองค์ธรรมของพระอริยบุคคล ดังนี้

พระโสดาบัน ๓ จำพวก คือ (๑) เอกพีชี (๒) โกลังโกละ (๓) สัตตักขัตตุปรมะ

พระสกทาคามี ๓ จำพวก คือ (๑) ผู้บรรลุผลในกามภพ (๒) ผู้บรรลุผลในรูปภพ (๓) ผู้บรรลุผลในอรูปภพ

รวมพระโสดาบัน ๓ จำพวก และ พระสกทาคามี ๓ จำพวก

นับโดยปฏิปทา ๔ ประการ จึงได้บุคคล ๒๔ จำพวก (๖ x ๔ = ๒๔) รวมกับ พระอนาคามี ๔ ชั้น คือ ชั้นอวิหา ชั้นอตัปปา ชั้นสุทัสสา ชั้นสุทัสสี อีกชั้นละ ๕ จำพวก (๔ x ๕ = ๒๐) และ พระอนาคามีชั้นอกนิษฐคามีอีก ๔ จำพวก (๒๐ + ๔ = ๒๔) เป็นบุคคล ๔๘ จำพวก (๒๔ + ๒๔ = ๔๘) รวมกับ พระอรหันต์ ๒ จำพวก คือ (๑) สุขวิปัสสก (๒) สมถยานิก เป็นบุคคล ๕๐ จำพวก (๔๘ + ๒ = ๕๐) รวมกับพระอริยบุคคล ผู้ดำรงอยู่ในมรรค อีก ๔ จำพวก เป็นบุคคล ๕๔ จำพวก (๕๐ + ๔ = ๕๔)

บุคคลเหล่านี้**มี ๒ ประเภท** คือ ฝ่าย**สัทธาธุระ ๕๔ จำพวก** และ**ฝ่ายปัญญาธุระ ๕๔ จำพวก** จึงเป็น**พระอริยบุคคล ๑๐๘ จำพวก** (๕๔ + ๕๔ = ๑๐๘) (ขุ.ขุ.อ. ๖/๑๕๙-๑๖๐)

นี้คือ**นัยโดยพิสดาร....(ปะคำทั้ง ๑๐๘ เม็ดนั้น ก็หมายถึงอุปกรณ์ที่ใช้ทำมนสิการนำไปสู่วิถีแห่งพระอริยบุคคลดังกล่าวนี้**..ผู้บันทึก)

ส่วนนัยโดยย่อ ได้แก่ บุคคล ๘ จำพวก คือ

(๑) พระโสดาบัน

(๒) บุคคลผู้ปฏิบัติเพื่อทำให้แจ้งโสดาปัตติผล

(๓) พระสกทาคามี

(๔) บุคคลผู้ปฏิบัติเพื่อทำให้แจ้งสกทาคามิผล

(๕) พระอนาคามี

(๖) บุคคลผู้ปฏิบัติเพื่อทำให้แจ้งอนาคามิผล

(๗) พระอรหันต์

(๘) บุคคลผู้ปฏิบัติเพื่อทำให้แจ้งอรหัตตผล (ขุ.ขุ.อ. ๖/๑๖๐)

จากข้อมูลที่นำมาเป็นตัวอย่างนี้ เปรียบเสมือนแสงเทียนเล่มน้อยที่ส่องทาง ในความมืดเวิ้งว้างของรัตติกาลแห่งอวิชา แต่ก็เชื่อมั่นว่า อย่างน้อยก็จะนำไปสู่การค้นคว้าที่ถูกทางได้ในอนาคต

ด้วยเจตนาของสาธุชนที่เป็นกุศล ใคร่ศึกษา-ปฏิบัติ ขอความเจริญวัฒนาสถาพร ก้าว หน้าในการปฏิบัติ ให้ดวงตาเห็นธรรมอันสุนทร จงบังเกิดมีแก่ทุกท่านถ้วนทั่วกัน

เทอญ เจริญพร

เนื่องจากมีข้อสงสัยของสาธุชน Line กลุ่มปฏิสัมภิทามรรค เรื่อง "คนต่างศาสนา เมื่อมาปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ภาคอธิษฐานแล้ว จะได้ผลหรือไม่ ?"

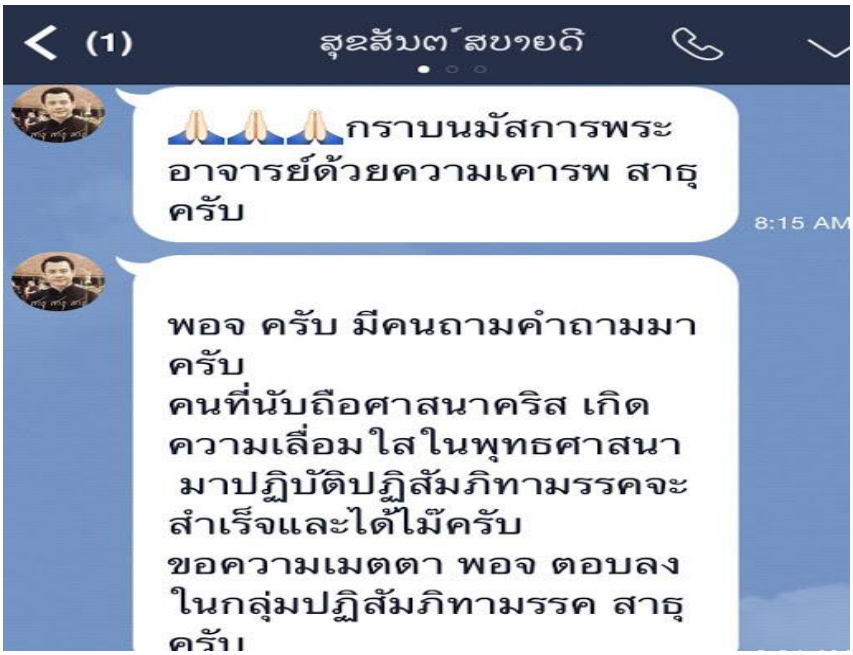

กรณีคนนอกศาสนา จะเข้ามาปฏิบัติในพระพุทธศาสนา ดังกล่าวนี้ ไม่ใช่เพิ่งเกิดขึ้น ได้ปรากฏมีตัวอย่างเดียวกันนี้ในสมัยพุทธกาล ที่พระพุทธองค์ได้ทรงกำหนดบทบัญญัติไว้ สำหรับผู้นอกศาสนา เรียกว่า **"ปริวาส"ที่ผู้ต่างศาสนาจะต้องเข้าอบรมปฏิบัติขัดเกลาก่อน**

ยิ่งจะบวชเข้ามาเป็นพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา ยิ่งจะต้องเข้มงวด กวดขันวัตรปฏิบัติอย่างยิ่ง ดังในพระไตรปิฎก

“ปริวาส” คำนี้มีมาแต่สมัยพุทธกาล เนื่องด้วยมีคฤหัสถ์มากมายที่ไม่ใช่ผู้ที่นับถือพระ พุทธศาสนา หรือไม่ได้เข้าถึงพระรัตนตรัย คือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ คือเป็นผู้ที่นับถือศาสนาอื่นหรือลัทธิอื่น ๆ มาก่อน ซึ่งคนจำพวกนี้เรียกว่า **"เดียรถีย์"**

ซึ่งเดียรถีย์เหล่านี้ เมื่อได้ฟังพระธรรมจากพระพุทธเจ้าบ้าง หรือ พระอัครสาวกบ้าง ภิกษุอื่น ๆ บ้าง ก็เกิดมีความเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนา คิดจะเข้ามานับถือพระพุทธศาสนา โดย "ยังครองเพศเป็นคฤหัสถ์เช่นเดิม (ไม่ได้บวชเป็นพระสงฆ์) หรือจะขอบวชก็ตาม พระพุทธเจ้าทรงพิจารณาเห็นว่าควรจะให้คนเหล่านี้ได้อบรมตนให้เข้าใจในหลักพระพุทธศาสนาเสียก่อนเป็นเวลา ๔ เดือน จึงได้ทรงอนุญาตให้อยู่ประ-พฤติตน เรียกว่า **“ติตถิยปริวาส”** ไว้

คนที่ถูกกำหนดว่าเป็นเดียรถีย์ ต้องอยู่ ติตถิยปริวาส ๔ เดือนนั้น ตามพระบาลีท่านกล่าวว่า ติตถิยปริวาสในพระบาลีนั้น **พึงให้แก่อัญเดียรถีย์ชาตินิครนถ์เท่านั้น; ไม่ควรให้แก่ชนเหล่าอื่นฯ ซึ่งในข้อนี้พระอรรถกถาจารย์ท่านแก้ไว้ว่า ติตถิยปริวาสนี้ ควรให้แก่ อาชีวก หรือ อเจลกะผู้เป็นปริพาชกเปลือยเท่านั้นฯ**

ความอีกตอนหนึ่งว่า ส่วน**เดียรถีย์แม้คนอื่นใดไม่เคยบวชในพระศาสนานี้มา**... ควรให้ปริวาส ๔ เดือนแก่เธอนั้น..ขึ้นชื่อว่า ติตถิยปริวาสนี้ ท่านกำหนดนามว่า **อัปปฏิจฉันนปริวาสฯ** (สมนต.๓/๕๓-๕๔)

ชนเหล่านี้เรียกว่าอาชีวก และ อเจลกะ ไว้ว่า อาชีวก ได้แก่ คนที่นุ่งผ้าสไบเฉียงข้างบนผืนเดียว ส่วนข้างล่างเปลือย อเจลกะ ได้แก่ คนที่เปลือยกายทั้งหมด คนสองประเภทนี้เท่านั้น คือ คนเปลือยครึ่งท่อนกับคนเปลือยทั้งส่วนที่เป็นดาบสชีปะขาวอื่นมีปริพาชก เป็นต้น ที่ยังมีผ้าขนสัตว์หรือผ้าพันกายเป็นเครื่องหมายของลัทธิอยู่ ถือว่า

ได้รับสิทธิพิเศษไม่ต้องอยู่ปริวาสก่อน ๔ เดือน

อย่างเช่น อัครสาวกทั้ง ๒ ซึ่งเป็นปริพาชก ไม่ใช่เป็นชีเปลือยทั้ง ๒ ประเภทที่กล่าวข้างต้น และเคยอยู่กับปริพาชกมาก่อนก็ดี สีหเสนาบดีชาวเมืองเวสาลี ซึ่งเป็นศิษย์เอกของนิครนถ์นาฏบุตรพาวรีพราหมณ์ทั้ง ๑๖ คน ชานุสโสณีพราหมณ์ ติมพรุกขปริพาชก วัปปศากยสาวกนิครนถ์ สุลิมปริพาชก กาปฑกมาณพ และโลกายติกพราหมณ์ก็ดี ท่านเหล่านี้ไม่ต้องอยู่ปริวาส ๔ เดือน เพราะท่านเหล่านี้ ท่านเรียกว่า สันสกถติสัทธา ได้แก่ ผู้ที่มุ่งหน้าเข้ามาหา มาถามปัญหา โดยมีศรัทธาเป็นประธาน ซึ่งก็ได้แก่ผู้ที่เป็นสาวกบารมีญาณแก่กล้าเต็มที่แล้วนั่นเอง

ในทางคัมภีร์ชั้นบาลีนั้น ผู้ที่ไม่ได้เป็นชีเปลือย ก็เคยมีปรากฏว่า อยู่ติตถิยปริวาสมาบ้างแล้ว ในตอนที่พระพุทธเจ้าทรงอนุญาต ติตถิยปริวาส ๔ เดือน นี้ ได้แก่พวกเดียรถีย์ (วินย.๔/๘๖/๑๐๑-๒) ท่านหมายเอาคนนอกศาสนา ผู้มีความเห็นผิด เป็นนิยตมิจฉาทิฏฐิเข้าด้วย เช่น สภิยพราหมณ์ ผู้นึกดูหมิ่นพระพุทธเจ้า (สภิยสูตร ๒๕/๕๔๘) และปสุรปริพาชก ผู้ไปเข้ารีตเดียรถีย์ เป็นต้น

ผู้ไปเข้ารีตเดียรัจถีย์ คือ ผู้ที่นับถือศาสนาพุทธ แล้วไปนับถือศาสนาอื่น แล้วต่อมาจะกลับเข้ามานับถือพระพุทธศาสนาอีก.....(เมืองไทยตอนนี้เยอะ)

คนเหล่านี้ก็ยังมีเสื้อผ้าอยู่ และการอนุญาตติยถิยปริวาส ให้แก่ อเจลกกัสสปะชาวเมืองอุชุญญนคร ซึ่งทั้งสามท่านที่ยกตัวอย่างมานี้ ภายหลังเลื่อมใสในพระพุทธศาสนามาก จึงขออยู่ปริวาสถึง ๔ ปี

พระพุทธองค์ท่านบัญญัติกฎปริวาส ที่ใช้กับผู้นอกศาสนาไว้ก็เพราะ ทรงเล็งเห็นด้วยพระปัญญาวิสุทธิคุณว่า ในอนาคตจะมีผู้ต่างศาสนา อันประกอบด้วยมิจฉาทิษฐิแฝงตัวปลอมเข้ามาศึกษาหลักธรรมคำสอน อาศัยพุทธศาสนาเป็นเครื่องทำมาหากิน หรือ แอบอ้างสร้างสิ่งทำลายพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์

ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวก็ได้เกิดขึ้นจริง หลังพุทธปรินิพพานได้ ๖๐๐ ปี มีเดียรรัจถีย์หนุ่มชาวรามัญนามว่า "ศังการพราหมณ์" ปลอมเข้ามาบวชในพระพุทธศาสนา ที่วัดริมแม่น้ำสินธุ อุปฌายะมักง่าย แม้รู้อยู่ว่าเป็นเดียรัจถีย์ก็มิได้ให้อยู่ปฏิบัติในตติยถิยปริวาสตามพุทธบัญญัติ เปิดโอกาสให้ศังการพราหมณ์ศึกษา คัดลอก หลักธรรม คำสอน รวมทั้งวิธีปฏิบัติทั้งปวง แล้วหลบหนีไปยังแคว้นกลิงครัฐ อันเป็นแหล่งอาศัยของกลุ่ม

ชนเชื้อชาติรามัญทั้งปวง (ปัจจุบันเรียกว่าแคว้นยะไข่) ตั้งศาสนาใหม่ขึ้นชื่อว่า "ศาสนาฮินดู" แปลว่า "ผู้มาจากสินธุ"

ศังการพราหมณ์ ได้ ตั้งเทพเจ้าขึ้นมาเอง โดยลอกเลียนแบบ พุทธศาสนพิธีไปทั้งหมด รวมทั้ง กำหนดให้พระพุทธเจ้าเป็นปางอวตารของพระนารายณ์ ซึ่งต่อมาได้ทำลายพุทธศาสนา วิทยาลัยพุทธเช่นนาลันทา เข้ายึดครองพุทธสถานทั่วอินเดีย

แล้วเขียนประวัติศาสตร์ขึ้นใหม่ ว่า พุทธศาสนาถูกอิสลามทำลาย (ทั้งๆ ที่ความจริง กองทัพอิสลามมีทหารทั้งหมดแค่ ๔๐๐ คน แต่ชมพูทวีปกว้างใหญ่ ทหาร ๔๐๐ ขี่ม้ารอบประเทศทั้งชาติจนแก่ตายก็ไปไม่รอบ) ทำให้และปัจจุบันศาสนาฮินดูได้ยึดครองประเทศอินเดียมากกว่า ๙๐ เปอร์เซ็นต์ของพลเมืองทั้งหมด แผ่ขยายไปทั่วโลก

นี่คือความผิดพลาดของอุปฌายะมักง่าย ที่ไม่ใส่ใจในพุทธบัญญัติ เปิดโอกาสให้เดียรัจฉานี เข้าบวชในพระพุทธศาสนา โดยมิได้ผ่านตติยถิยปริวาสันอุกฤษก่อน แม้ในประเทศไทยยุครัตนโกสินทร์ ก็เช่นกัน มีอุปปัชฌายะมักง่ายมากมาย ที่บวชให้ผู้นอกศาสนาเข้ามาศึกษาแนวทางพุทธ ปลุกปั้นให้เป็นนักเทศน์ สร้างกระแสให้คนนิยม

แล้วออกลาสิกขาออกไป เขียนตำราเกลื่อนกลืน หลักธรรมคำสอนของพระพุทธองค์จนฟั่นเฝือ ด้วยมิจฉาทิษฐิอันได้ตั้งไว้แต่ต้นมิได้เปลี่ยนแปลง สภาพของพระพุทธศาสนาในยุครัตนโกสินทร์ จึงเสื่อมโทรมทางด้านพระวินัย และการปฏิบัติ อย่างเห็นได้ชัดและพิสูจน์ได้ แทบหมดทางแก้ไขในปัจจุบัน

จากกรณีคำถามของผู้ต่างศาสนา ที่ถามมาใน Line ว่า **"คนต่างศาสนา เมื่อมาปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทา ภาคอธิษฐานแล้วจะ ได้ผลหรือไม่ ? "** คำตอบง่ายๆ ว่า **คนต่างศาสนาที่ว่านั้น แต่เริ่มต้นมีความ "จริงใจ" แค่ไหน ? ในการเปล่งวาจา ถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา** ว่า

“อิมาหำ ภณฺเต ภควา อตฺภาวำ ตุมฺหากำ ปริจชามิ ฯ”

ข้าพเจ้าขอมอบกาย ถวายชีวิตและภพชาตินี้ เป็นพุทธบูชา ฯ

ผลสำเร็จในการอธิษฐาน อันจะเกิดขึ้น ได้ก็ต่อเมื่อ ผู้เปล่งออกมา ณ ขณะที่เกิดการสัมปยุตของ วาจา ใจ รวมเป็นหนึ่ง โดยอาศัย “กุศลธรรม นิมิต” ของคำภาวนา เพื่อเข้าถึงโอปกนศรัทธา ในพุทธานุภาพ นี้เรียกว่า "**สัจจะ**"นับเป็นขั้นแรกสุด เพราะปรากฏพุทธพจน์ตรัสไว้ชัดเจนใน มหาวาร, สังยุตนิกาย ว่า **“ผู้ใด มีความเลื่อมใสยิ่งในตถาคต**

เพียงหนึ่งเดียว เขาย่อมไม่สงสัย ลังเลในตถาคต หรือ ในคำสอนของตถาคต..”

นั่นหมายถึง ใน "ใจ" ที่เปล่งวาจาออกมานั้น จะต้องมีเพียงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นไม่มีอื่น เรียกว่า **“ถึงพร้อมด้วยศรัทธายิ่งในพุทธานุภาพ = โอปกันนะศรัทธา”**

หากใน "ใจ" ของเขาละทิษฐิ "ทิ้งพระผู้เป็นเจ้า หรือ ศาสดาเดิม ที่เขานับถือ" ได้จริง อย่างที่เปล่งวาจา เขาก็สามารถอธิษฐานได้สำเร็จ เพราะพระพุทธศาสนาแสวงหา "สัจจะธรรม คือความจริงแท้อันไม่แปรเปลี่ยน"

ดังนั้น ผู้ที่จะปฏิบัติได้ จะต้องปลูกเมล็ด "ความจริงใจ" เป็นปฐมบท หากเขาไม่จริงใจจะหวังอะไรกับความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ในชีวิต ที่เขาปรารถนา ย่อมไม่ปรากฏเป็นจริงโดยสิ้น เชิงดุจดั่ง "เพาะเม็ดมะม่วง ย่อมไม่ออกผลเป็นมะละกอ (ทั้งๆที่เป็น มะเหมือนกัน) ฉันนั้นฯ

จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ข้อมูลหลักฐาน จากพุทธพจน์อันปรากฏในพระไตรปิฎก ที่ได้นำมาประกอบในคำตอบนี้ คงจะให้ความกระจ่าง. สำหรับผู้ตั้งคำถาม และสาธุชนผู้มีข้อข้องใจสงสัยได้ระดับหนึ่ง แม้จะไม่มากแต่ก็พอเป็นแนวทางใช้อ้างอิง สืบค้นได้ต่อไปภายหน้า

ขอความผาสุข สวัสดี มีโชคชัย ก้าวหน้าในการศึกษา-ปฏิบัติธรรม จงบังเกิดแก่สาธุชนผู้ปฏิบัติชอบทุกท่าน ทั่วกันเทอญ เจริญพร

วันนี้จะว่าด้วยผลบุญใด ที่ทำให้ไปเกิดในสวรรค์ มีวิมานอันงดงาม

เนื่องจากมีสาธุชนผู้ที่ได้ร่วมสร้าง-บูรณะวิหาร ลานธรรม ปลูกต้นไม้ สร้างบัน-ได ฯลฯ ที่วัดสุวรรณโคมคำ บ้านห้วยโผ อ.แม่สะเรียง จ.แม่ฮ่องสอน ได้สอบถามว่า ผลบุญที่ได้ร่วมสร้าง และร่วมอนุโมทนานั้น จะเป็นผลอย่างไร ? ก็จะได้ไขข้อข้องใจ เป็นข้อวิสัชนาเพิ่มความรู้ให้กับสาธุชนผู้ใฝ่ในกุศลทุกท่าน สืบไป

ใน พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๖ พระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๑๘ ขุททกนิกาย วิมาน-เถรีคาถา ได้จารจารึก บันทึกเรื่องราวแห่งอานิสงค์การร่วมบุญ ก่อสร้างวิหาร ปลูกต้นไม้ ประดับ ฯลฯ ไว้ ดังนี้ว่า

ครั้งนั้น พระอนุรุทธอรหันตเถระ ผู้เป็นเอกทัคคะเลิศในอภิญญาสมาบัติ วันหนึ่ง ท่านได้ทำอภิญญา ขึ้นไปบนสวรรค์ ได้พบวิมาน หนึ่งสวยงามกว่า วิมานแห่งทวยเทพอื่น ท่านจึงกำหนดด้วยทิพยอภิญญา ถึงเทพผู้เป็นเจ้าของวิมาน เพื่อต้องการทราบว่า เหตุใดจึงได้มีวิมานที่งดงามเช่นนี้

ด้วยกระแสแห่งอภิญญานางเทพธิดาเจ้าของวิมาน จึงปรากฏกายและกราบนมัส-การ ณ เบื้องหน้าพระอนุรุทธอรหันตเถระ

พระอนุรุทธฯจึงกล่าวถามนางเทพธิดา เจ้าของวิมานนั้นว่า

[๔๔] ดูกรนางเทพธิดา ท่านมีวรรณะงามยิ่งนัก มีรัศมีส่องสว่างไสวไปทั่วทุกทิศ สถิตอยู่เหมือนดาวประกายพฤกษ์ เมื่อท่านฟ้อนอยู่ เสียงอันเป็นทิพย์น่าฟัง รื่นรมย์ใจ ย่อมเปล่งออกจากอวัยวะน้อยใหญ่ทุกส่วน ทั้งกลิ่นทิพย์อันหอมหวนยวนใจ ก็ฟุ้ง

ออกจากอวัยวะน้อยใหญ่ทุกส่วน เมื่อท่านไหวกายกลับไปมา เสียงของเครื่องประดับช้องผมก็ดังเสียงไพเราะ ดุจเสียงดนตรี

อนึ่ง เสียงมงกุฎที่ถูกลมรำเพยพัดให้หวั่นไหว ก็กังวานไพเราะดุจเสียงดนตรีเครื่อง ๕ แม้พวงมาลัยบนเศียรเกล้าของท่าน มีกลิ่นหอมชวนให้เบิกบานใจ หอมฟุ้งไปทั่วทุกทิศ ดุจต้นอุโลก

ดูกรนางเทพธิดา อาตมาถามท่านแล้ว ขอท่านจงบอก นี้เป็นผลแห่งกุศลกรรมอันใด?

นางเทพธิดาเจ้าของวิมาน จึงนมัสการ ตอบว่า

ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ นางวิสาขามหาอุบาสิกา เป็นสหายของดิฉันอยู่ในเมืองสาวัตถี ได้สร้างมหาวิหารถวายสงฆ์ ดิฉันเห็นมหาวิหารนั้นแล้ว มีจิตเลื่อมใสร่วมบุญอนุโมทนา ก็วิมานอันเป็นที่รักนี้อันดิฉันได้แล้ว เพราะการร่วมบุญอนุโมทนา ด้วยจิตบริสุทธิ์

วิมานของดิฉันนี้เป็นวิมานอัศจรรย์น่าดู น่าชม โดยรอบสูง ๑๖ โยชน์ เลื่อนลอยไปในอากาศได้ตามความปรารถนาของดิฉัน ดิฉันมีปราสาทเป็นที่อยู่อาศัย อันบุญกรรมจัดแจงเนรมิตให้เป็นส่วนๆ งามรุ่งโรจน์ตลอดร้อยโยชน์โดยรอบทิศ

อนึ่ง ที่วิมานของดิฉัน มีสระโบกขรณี เป็นที่อาศัยของหมู่มัจฉาชาติ มีน้ำใสสะอาด มีท่าอันลาดด้วยทรายทอง ดารดาษไปด้วยปทุมชาตินานาชนิด พร้อมทั้งบัวขาวเกสรแห่งบัวทั้งหลายอันลมรำเพยพัด ย่อมหอมฟุ้งเจริญใจ มีรุกขชาติต่าง ๆ อันบุญปลูกไว้ใกล้วิมาน คือ ไม้หว้า ขนุน ตาล มะพร้าว วิมานนี้กึกก้องไปด้วยเสียง ดนตรีต่าง ๆ และ กึกก้องไปด้วยหมู่นางอัปสร

แม้นรชนใด ได้เห็นวิมานนี้ด้วยความฝัน นรชนนั้นก็พึงปลื้มใจ วิมานอันมีรัศมีสว่างไสวไปทั่วทุกทิศ น่าอัศจรรย์น่าดูน่าชมเช่นนี้ เกิดแต่ดิฉันเพราะกุศลกรรมทั้งหลาย ควรทำบุญโดยแท้

ที่ได้นำข้อความในพระไตรปิฎกมาให้ท่านสาธุชนทั้งหลาย ได้ศึกษานี้ก็เพื่อเป็นการอนุโมทนาผู้ที่มีกุศลศรัทธา มีส่วนได้ร่วมกันสร้างวิหาร ลานธรรม ปลูกต้นไม้ ทำบันได และสิ่งทั้งหลายนั้น

ย่อมเกิด"**บุญ**" อันมีผลเป็นกุศลส่งให้มีความสุข ความเจริญ ทั้งในชาติปัจจุบัน

แม้ล่วง ลับดับสังขาร ย่อมมีวิมานอันสวยงามด้วยผลบุญที่ได้สร้างไว้นั้น แม้การอนุ-โมทนาบุญด้วยใจบริสุทธิ์ ก็ย่อมส่งผลให้สุขในทุกภพภูมิ. ดังหลักฐานอันปรากฏตามพระไตรปิฎกที่ยกขึ้นมาเป็นตัวอย่างนี้

ขอความผาสุข สวัสดี มีโชคชัย จงบังเกิดมีแด่สาธุชนผู้ใฝ่ในกุศลทุกท่าน จงทั่วกันเทอญ เจริญพร

ในครั้งที่แล้วได้กล่าวถึงการ "ทำบุญสร้างวิหาร ลานธรรม ปลูกต้นไม้ ปลูกป่าเพื่อพระ สงฆ์ได้ใช้อาศัยร่มเงา ในการปฏิบัติภาวนา และการอนุโมทนาด้วยใจอันบริสุทธิ์ ส่งผลให้ไปจุติเป็นนางฟ้ามีทิพยวิมานอันงดงาม

การเกิดของเทวดา ไม่เหมือนกับการเกิดของพวกเราเหล่ามนุษย์ ไม่ต้องเกิดในครรภ์มารดา (ท้องแม่) ให้ยุ่งยาก เมื่อหมดอายุขัย หรือตายจากภพภูมิมนุษย์ไปแล้ว ก็ไปเกิดทันทีเป็นหนุ่มเป็นสาว โตเต็มที่แบบทันตาเห็นไม่ต้องไล่เรียงเป็นเด็กแล้วเป็นผู้ใหญ่ตามกาลเวลา การเกิดลักษณะนี้ เรียกว่า เกิดเป็น “**โอปปาติกะ**” เป็นการเกิดแบบหนึ่ง โดยร่างกายของโอปปาติกะ จะมีสภาพเป็น Plasma คือโปร่งแสง

ซึ่งในทางพุทธศาสนาแบ่งการเกิดของสัตว์ทั้งหลายเอาไว้ ๔ แบบ คือ

๑. การเกิดแบบ “ชลาพุชะ” คือ พวกสัตว์ทั้งหลายที่ต้องเกิดในครรภ์ หรืออาศัยท้องแม่เกิดอย่างพวกมนุษย์เรา หรือสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม สัตว์เลือดอุ่นหลาย ๆ ประเภท

๒. การเกิดแบบ “**อัณฑชะ**” อ่านคำว่า อัณฑะ แปลความได้ว่าเกิดมาจากไข่แล้วก็ฟักออกมาเป็นตัวอย่างพวกไก่ เป็ด หรือสัตว์ปีกทั้งหลาย ที่เราเอาไข่พวกมันมาทำเป็นอาหารแบบต่าง ๆ

๓. การเกิดแบบ “**สังเสทชะ**” พวกนี้เป็นสิ่งมีชีวิตที่ต่ำลงไปอีก ต่ำกว่า อัณฑชะ คือ เกิดมาจากของแฉะชื้นสกปรก และของเน่าของบูดทั้งหลาย อย่างพวก หนอน สัตว์ชั้นต่ำ และแพร่พันธ์ออกไปได้อย่างรวดเร็ว ถ้าอยากลองพิสูจน์ ก็ลองสังเกตเศษอาหารเน่า ๆ ที่ทิ้งไว้ข้ามคืนดู รับรองว่าเกิดตัวหนอนขึ้นมายั้วเยี้ยเต็มไปหมด

๔. การเกิดแบบ “**โอปปาติกะ**” อย่างที่เขียนไว้ตั้งแต่ต้น คือ พวกนี้พิเศษกว่า ๓ แบบแรก คือ ตาปกติ หรือตาเนื้อของคนเราทั่วไปที่มองไม่เห็น ต้องเป็นผู้ที่มีพลังจิตกล้าแข็งได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดีมีความสามารถพิเศษ (คำพระท่านว่ามี อภิญญาจิต) คือ มีร่างกายโปร่งแสงเรียกว่า Plasma ที่เราเรียกว่า "เทพยดา"

อายุของเทพยดาจะยืนยาวกว่ามนุษย์ของเรามาก เพราะไม่มีโรคภัย การเจ็บป่วย ก็จะขอนำเอาข้อมูลมาเสริมให้สมาชิกได้ศึกษา ว่าเวลาของแต่ละชั้นของเทวดา แตกต่างกับโลกมนุษย์เราอย่างไร ?

::: สมการเทียบเวลาเทพยดา

วันทิพย์ เท่ากับ ๕๐ ปีโลกมนุษย์ดังนั้นเท่ากับ ๕๐๐X๓๖๐X๕๐ = ๙,๐๐๐,๐๐๐ ปี
๑ ปีทิพย์ของสวรรค์แต่ละชั้น เท่ากับ ๓๖๐ วันทิพย์ของสวรรค์แต่ละชั้น

ชั้นจาตุม มีอายุ ๕๐๐ ปีทิพย์
ชั้นดาวดึงส์ " " ๑,๐๐๐ " " ๑ " " ๑๐๐ " " เท่ากับ ๓๖,๐๐๐,๐๐๐ ปี
ชั้นยามา " " ๒,๐๐๐ " " ๑ " " ๒๐๐ " " เท่ากับ ๑๔๔,๐๐๐,๐๐๐ ปี
ชั้นดุสิต " " ๔,๐๐๐ " " ๑ " " ๔๐๐ " " เท่ากับ ๕๗๖,๐๐๐,๐๐๐ ปี
ชั้นนิมมา " " ๘,๐๐๐ " " ๑ " " ๘๐๐ " " เท่ากับ ๒,๓๐๔,๐๐๐,๐๐๐ ปี
ชั้นปรมิน " " ๑๖,๐๐๐ " " ๑ " " ๑,๐๐๐ " " เท่ากับ ๙,๒๑๖,๐๐๐,๐๐๐ ปี

เมื่อได้กล่าวถึงเทวดาแล้ว ก็จะเว้นเสียมิได้ที่จะต้องกล่าวถึงเทพชั้นพรหม ซึ่งเทพชั้นพรหมนี้ ผู้ที่จะมาบังเกิดได้จะต้องเป็นผู้ที่ "ปฏิบัติทางสมาธิ" เท่านั้น ไม่ใช่แค่ "ทำดี"

อายุของพระพรหม รูปฌาน ๑ ถึง รูปฌาน ๔

โยคีหรือผู้ที่ปฏิบัติด้วยหนทางอื่น เช่น บูชาไฟพร้อมกับสวดมนต์ภาวนา อันมิใช่มนสิการอานาปานัสสติปัฏฐานซึ่งเป็น อริยสัมมาสมาธิ (ม.อุ. ๑๔/๑๓๖/๑๒๑) ที่เรียกว่าอานันตริกสมาธิ (สมาธิที่ให้ผลโดยลำดับ) เพราะ เป็นสมาธิที่ให้ผลแน่นอน ตามลำดับ สามารถถอนกิเลสได้สิ้นเชิง (ขุ.ขุ.อ. ๖/๑๕๘) ตามพุทธวิถี เท่านั้น หนทางอื่นไม่มี...แม้

โยคี หรือผู้ปฏิบัติวิธีอื่น จะได้บรรลุฌานฤทธิ์ ก็บังเกิดเป็นพรหมสูงสุดได้เพียงระดับมหาพรหมเท่านั้น คือ

รูปฌาน ๑ มีอยู่ ๓ ชั้น

ผู้ปฏิบัติได้สมาธิอย่างอ่อน ย่อมบังเกิดในปาริสัชนาพรหม มีอายุ ๑ /๓ กัป

ผู้ปฏิบัติได้สมาธิอย่างกลาง ย่อมบังเกิดในปุโรหิตพรหม มีอายุ ๑/๒ กัป

ผู้ปฏิบัติได้สมาธิอย่างสูง ย่อมบังเกิดในมหาพรหม มีอายุ ๑ กัป

ที่มาการปฏิบัติแห่ง มนสิการอาปานัสสติปัฏฐาน (ที่เราท่านได้ฝึกปฏิบัติกันอยู่นี้) แตกต่างไปจากหนทางปฏิบัติสมาธิในแนวทางอื่น ที่เหล่าโยคีทั้งหลายปฏิบัติกัน อันปรากฏเป็นพระบาลีที่พระพุทธองค์ ทรงตรัสยืนยันไว้ชัดเจนว่า เป็นหนทางที่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ได้ทรงปฏิบัติมาแล้ว ว่า

อิทำ ปน อาปานสฺสติกมฺมฏฺฐานำ ครุกำ ครุกภาวนิ

พุทธปจฺเจกพุทฺธ พุทฺปุตฺตานำ มหาปุริสานำเยว มนสิการ ภูมิ ภูตำ

... อาปานัสสติกัมมัฏฐาน เป็นของยาก อบรมได้ยาก ในการตั้งตำแหน่งของมหาภูตรูป นั้นด้วยใจ อันเป็นภูมิแห่งพระพุทธเจ้า และ พุทธบุตรทั้งหลาย

เอกมคฺโคติ เอโก เอวมคฺโค ...

เป็นหนทางหนึ่งเดียวนี้ไม่มีทางสายอื่นอันไปสู่พระนิพพาน...

ดังนั้นผู้ที่ปฏิบัติตามพุทธวิถีแห่ง มนสิการอานาปานัสติ สติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค โดยอุคหโกศล คือ "**วจสา**" = การเปล่งวาจาด้วยพฤติแห่งการสัมปยุต (ถึงพร้อม) แห่งวจีสังขาร (**วาจา**) + มโนสังขาร (**ใจ**) เป็นหนึ่งเดียวกัน สภาวะการถึงพร้อมนี้ก่อให้เกิด "**สมาธิ**" จัดเป็น "**มหคจิต**" และ มหคตารมย์ อันเป็นอารมณ์แห่งพรหมชั้นปริตรตา (จึงเรียกว่า ปริต) และได้ระลึกรู้อารมณ์นั้น "เปล่งคำถวายชีวิตเป็นพุทธบูชา" อานิสงค์ของผู้ที่เปล่งคำพร้อม ณ เวลานั้น เมื่อถึงกาลกิริยาจากภพภูมิมนุษยโลกไป ย่อมได้ไปจุติเป็นพรหมชั้นปริตรตาพรหม มีอายุ ๒ กัป ดังนี้

และนี่คือคำตอบว่า" เหตุใด ผู้ที่ได้สมาธิ"**ปิติ**" สัมมาสัมพุทธัสสะ" อันเป็นส่วนของ"มหาพรหม" ซึ่ง เป็นชั้นของโยคีที่ได้สมาธิแบบอื่น อันมิใช่ มนสิการอาปานัสติกัมมัฏฐานปฏิสัมภิทามรรค จึงต้องมาคุ้มครองดูแลผู้ที่ได้ "อธิจิต" จากการปฏิบัติ วาจา+ใจ ถึงพร้อม เพราะเส้นทางแห่งสติปัฏฐาน เป็นทางสายเดียวที่ไปถึงพระนิพพาน จึงจุติ

ในชั้นพรหมที่สูงกว่า แม้สภาวะสมาธิขณะมหคจิตก็เช่นกัน ดังนี้

- รูปฌาน ๒ มีอยู่ ๓ ชั้น

ผู้ปฏิบัติได้สมาธิอย่างอ่อน ย่อมบังเกิดในปริตตาภาพรหมมีอายุ ๒ กัป

ผู้ปฏิบัติได้สมาธิอย่างกลาง ย่อมบังเกิดในอัปปมาณภาพรหมมีอายุ ๔ กัป

ผู้ปฏิบัติได้สมาธิอย่างสูง ย่อมบังเกิดในอาภัสสราพรหมมีอายุ ๘ กัป

- รูปฌาน ๓ มีอยู่ ๓ ชั้น

ผู้ปฏิบัติได้สมาธิอย่างอ่อน ย่อมบังเกิดใน ปริตตสุภาพรหมมีอายุ ๑๖ กัป

ผู้ปฏิบัติได้สมาธิอย่างกลาง ย่อมบังเกิดในอัปปมาณสุภาพรหมมีอายุ ๓๒ กัป

ผู้ปฏิบัติได้สมาธิอย่างสูง ย่อมบังเกิดใน สุภกิณหาพรหมมีอายุ ๖๔ กัป

- รูปฌาน ๔ มีอยู่ ๒ ชั้น

เวหัปผลพรหมมีอายุ ๕๐๐ กัป

อสัญญสัตราพรหมมีอายุ ๕๐๐ กัป

สุทธาวาสพรหมมี ๕ ชั้น เป็นภพของพระอนาคามี

๑. อวิหามีอายุ ๑,๐๐๐กัป

๒. ตัปปามีอายุ ๒,๐๐๐กัป

๓. สุทัสสามีอายุ ๔,๐๐๐ กัป

๔. สุทัสสีมีอายุ ๘,๐๐๐ กัป

๕. อกนิฏฐามีอายุ ๑๖,๐๐๐ กัป

อรูปพรหมมี ๔ ชั้น

๑. อากาสานัญจายตนพรหมมีอายุ ๒๐,๐๐๐ กัป

๒. วิญญาณัญจายตนพรหมมีอายุ ๔๐,๐๐๐ กัป

๓. อากิญจัญญายตนพรหมมีอายุ ๖๐,๐๐๐ กัป

๔. เนวสัญญานาสัญญายตนาพรหมมีอายุ ๘๔,๐๐๐ กัป

ท่านทั้งหลายคงสงสัยว่า กัปหนึ่ง ๆ ที่ว่านั้น เทียบกับเวลามนุษย์จะเป็นระยะเวลาเท่าใด

เรื่องของ “กัป” จากพระไตรปิฎก ประมาณคำว่า ๑ กัปได้ดังนี้

สมมุติ บ่อน้ำบ่อหนึ่ง กว้าง ๑๐๐ โยชน์ ยาว ๑๐๐โยชน์ และ สูง ๑๐๐ โยชน์ ใน

เวลา ๑๐๐ ปี ให้เอาเมล็ดผักกาด ๑ เมล็ด ใส่ลงไปในบ่อนั้น ทำอย่างนี้จนเมล็ดผักกาดนั้นเต็มเสมอเรียบเสมอกับปกบ่อนั้น นั่นแหละจึงเท่ากับ ๑ กัป

อัตรา ๑ โยชน์ = ๑๖ กิโลเมตร

ดังนั้นบ่อน้ำนี้จึงมีปริมาตร = ๑,๖๐๐ X ๑,๖๐๐ X ๑,๖๐๐ = ๔,๐๙๖,๐๐๐,๐๐๐ ลูกบาศก์ กิโลเมตร

ประมาณว่า เมล็ดผักกาด มีขนาด ๐.๕ มิลลิเมตร

๑ กิโลเมตรเทียบเป็นมิลลิเมตรได้ดังนี้ ๑๐ X ๑๐๐ X ๑,๐๐๐ = ๑,๐๐๐,๐๐๐ มิลลิเมตร จะได้ ๑ กิโลเมตรใช้เมล็ดผักกาดเรียงกัน = (๑,๐๐๐,๐๐๐)/๐.๕ = ๒,๐๐๐,๐๐๐ เมล็ด

ดังนั้น ๑,๖๐๐ กิโลเมตรใช้เมล็ดผักกาดเรียงกัน =๑,๖๐๐ X ๒,๐๐๐,๐๐๐ = ๓,๒๐๐,๐๐๐,๐๐๐ เมล็ด

ถ้าเป็นปริมาตร คือ กว้าง*ยาว*สูง ต้องใช้เมล็ดผักกาดทั้งหมด คือ

๓,๒๐๐,๐๐๐,๐๐๐ X ๓,๒๐๐,๐๐๐,๐๐๐ X ๓,๒๐๐,๐๐๐,๐๐๐ =

๓๒,๗๖๘,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ เมล็ด

ใน ๑๐๐ ปี ใส่เมล็ดผักเพียง ๑ เมล็ด ดังนั้นต้องใช้เวลาทั้งหมดคือ

๓๒,๗๖๘,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ X ๑๐๐ =

๓,๒๗๖,๘๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ ปี

จึงได้เวลา ๑ กัป ประมาณ สามล้านสองแสนเจ็ดหมื่นหกพันแปดร้อยล้านล้านล้านล้านปี

ประมาณ ๓๓ X ๑๐**๓๐ ปี (เครื่องหมาย ** เป็นเครื่องหมาย ยกกำลัง)

จากที่ได้เทียบระยะเวลาบรรพกาล กับ ปัจจุบันมาหมดนี้อาจจะทำให้สาธุชนผู้ใฝ่ในกุศลปฏิบัติ ได้หวนระลึกนึกถึง ว่า เหตุใดพระพุทธองค์จึงทรงตรัสว่า “สติ คือ ธรรมอันมีอุปการะยิ่ง” และ ให้ทรงฝึกสติปัฏฐาน - ปฏิสัมภิทามรรค เพื่อล่วงพ้นความทุกข์โทมนัส และการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะสงสาร

นั่นก็เพราะว่า เมื่อใดก็ตาม ที่ผู้ไม่ได้ฝึกควบคุมสติให้อยู่ในอำนาจ ย่อมพลาดให้กับ “อกุศลมูลจิต” นำพาให้เราลงสู่อบายภูมิ (นรก) อันประกอบด้วย ความทุกข์ทรมานสุดแสนบรรยาย

และเมื่อได้เกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา นับว่าเป็นมหาลาภอันยิ่งใหญ่ ที่

“เรา” เป็นผู้เลือกเส้นทางเดินของเราเองได้ ว่าจะไป นรก สวรรค์ พรหม หรือ นิพพาน

เพียงแค่ปฏิบัติสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค ซึ่งไม่ใช่เรื่องยากเย็น แต่ส่วนใหญ่มักประมาท ผัดวันประกันพรุ่ง เสียเวลาไปกับสิ่งไร้สาระ แค่ปฏิบัติวันละไม่กี่นาที ก็ผลัดไว้วันพรุ่งนี้ หาเหตุผลมาโกหกตัวเอง

และเมื่อชีวิตจะแตกดับนาทีสุดท้าย แม้คิดได้ก็สายไปเสียแล้ว นี้เรียกว่า “ผู้ที่ตั้งอยู่ในความประมาท” คือ ขาดสติ เนื่องจากมิได้ฝึกฝนปฏิบัติในสติปัฏฐาน พระพุทธองค์จึงทรงตรัสไว้เป็นปัจฉิมโอวาทว่า “อปมาเทน สมฺปาเทถา ติ ...ท่านทั้งหลาย จงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อม..”

ด้วยพลังแห่งพุทธานุภาพ ขอความผาสุข สวัสดี มีความเจริญ ก้าวหน้าในธรรม สิ่งใดอันปรารถนาแล้วด้วยกุศล จงสัมฤทธิผลโดยพลัน แก่สาธุชนทุกท่านผู้ปฏิบัติชอบ เทอญ ฯ

หมายเหตุ::: วิสัชนา ว่า เหตุใดผู้ที่ปฏิบัติในส่วนอุคหโกศล มนสิการ อาปานัสติปัฏฐาน มีวาจา+ใจ ถึงพร้อม เกิด "ปีติ" โดยอาศัย "นะโม" เป็นนิมิต เรียกว่า "ปริต" สมาธิสำเร็จด้วยการปริกรรม ในทางสติปัฏฐาน เป็นอริยสัมมาสมาธิ (ม.อุ. ๑๔/๑๓๖/๑๒๑) ที่เรียกว่า “**อานันตริกสมาธิ**” (สมาธิที่ให้ผลโดยลำดับ) เพราะ**เป็นสมาธิที่ให้ผลแน่นอนตามลำดับ สามารถถอนกิเลสได้สิ้นเชิง** (ขุ.ขุ.อ. ๖/๑๕๘) **ตามพุทธวิถี เท่านั้น หนทางอื่นไม่มี...**

จึงเป็นอานิสงค์ให้ไป จุติในชั้น "ปริตาพรหม" ซึ่งเป็นรูปพรหมชั้นที่ ๒ จึงสูงกว่ารูปพรหม ชั้นที่ ๑ ดังนี้

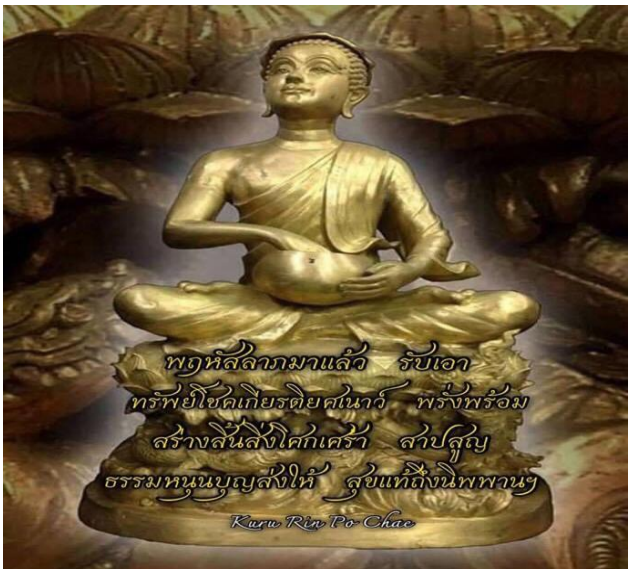

ที่จริง คิดว่าจบไปแล้วเรื่องโลกหน้า คือเทวโลก(สวรรค์) และ พรหมโลก แต่เมื่อวานนี้ได้มีสมาชิกท่านหนึ่งมาสนทนาธรรม ได้ยกข้อวิสัชนาขึ้นมาว่า "หลวงพ่อทราบไหมว่า นรกอยู่ที่ไหน ? "เราฟังแล้วก็คิดว่าเขา ปุจฉามาเล่น ๆ เราก็ตอบไปว่า "นรกอยู่ในใจ" ใจเป็นใหญ่ ใจเป็นประธาน ขึ้นสวรรค์ ไปนิพพาน หรือลงนรก ก็ขึ้นอยู่ที่ "ใจ" เรานี่แหละ

เขาก็บอกว่า " ไม่ใช่หรอกหลวงพ่อ นรกน่ะอยู่ที่ปทุม ฯ มีชื่อเรียกว่า "ปทุมนรก" !!!

ก็ด้วยวาทะที่สมาชิกได้สะกิดมา ทำให้ต้องไปค้นหา เพื่อพิสูจน์ทราบว่า ปทุม ฯ เป็นนรกจริงหรือ ? และแล้วก็พบจนได้ปรากฏมีอยู่ในพระสุตันตปิฎก ขุทกนิกาย สุตตนิบาต เล่ม ๑ ภาค ๖ ที่พระพุทธองค์ทรงตรัสเทศนาให้ท้าวสหบดีพรหมฟัง เรื่อง "ปทุมนรก" จริง ๆ

ก็เลยนำข้อมูลมาเรียบเรียง ให้สาธุชน และสมาชิกทุกท่านได้ศึกษา เพื่อป้องกันและรักษา "สติ" ไม่ให้อารมณ์พลั้งพลาดไป ในทางอกุศลอันเป็นประตูต้นทางสู่อบาย-ภูมิ มีปลายทางอยู่ที่ "ปทุม" ขุมที่เกิดจากกรรมแห่งมิจฉาทิษฐิ ดังนี้

สาเหตุอันทำให้สัตว์ทั้งหลายต้อง ไปจุติในนรกนั้น มีพระบาลี จารึกไว้ว่า

กายสฺส เภทา ปรมฺมรณา อปายํ ทุคฺคตึ วินิปาตं อุปปชฺชติ

หลังจากแตกกายทำลายขันธ์แล้ว เขา (ผู้ทำอกุศลกรรม = ชั่ว) ย่อมเข้าถึงอบายทุคติ วินิ-บาตรนรก

ในพระบาลีได้กล่าวอธิบาย โลกธาตุว่าประกอบด้วย ดวงจันทร์ (วัดโดยตรงโดยส่วนยาวส่วนกว้างและส่วนสูง) ๕๙ โยชน์ ดวงอาทิตย์ประมาณ ๕๐ โยชน์ ภพดาวดึงส์ประมาณหมื่นโยชน์ ภพอสูร อวีจิมหานรก และชมพูทวีปก็มีประมาณเท่านั้น อมร-โคยานทวีป ประมาณ ๗ พันโยชน์ ปุพพวิเทหทวีป ก็มีประมาณเท่านั้น

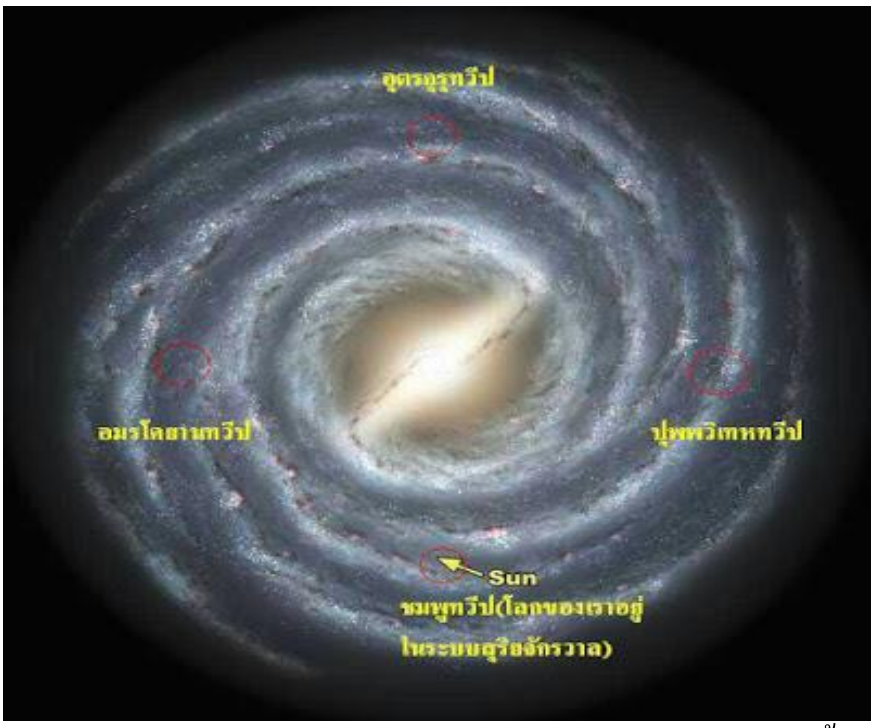

อุตรกุรุทวีป ประมาณ ๘ พันโยชน์ ก็แล ทวีปใหญ่ ๆ ในโลกธาตุนี้ แต่ละทวีป ๆ มีทวีปเล็ก ๆ เป็นบริวาร ทวีปละห้าร้อย ๆ จักรวาลหนึ่งแม้ทั้งหมดนั้น ชื่อว่าโลกธาตุหนึ่ง

ในระหว่างแห่งจักรวาลนั้น เป็นโลกันตริกนรก หรือ มหานรก มีลักษณะพื้นที่สี่เหลี่ยม จัตุรัส มีประตูสี่ช่องซึ่งจำแนกนับออกโดยส่วน มีกำแพงเหล็กล้อมรอบ มีแผ่นเหล็กครอบไว้ มหานรกนั้นมีภาคพื้นสำเร็จด้วยเหล็ก มีเปลวไฟรุ่งโรจน์ ประกอบด้วยไฟร้อนแผ่ไปร้อยโยชน์ โดยรอบตั้งอยู่ตลอดกาลทั้งปวง

มหานรกอันเป็นที่น่าสยดสยองเผาพลาญสัตว์ให้มีทุกข์ร้ายแรง มีเปลวไฟ แสนยากที่จะเข้าใกล้ น่าขนลุกขนพอง น่ากลัว ให้เกิดภัย ให้เกิดทุกข์ กองเปลวไฟตั้งขึ้น แต่ฝาด้านตะ วันออกแล้ว แผดเผาเหล่าสัตว์ที่มีบาปกรรม ผ่านไปกระทบฝาด้านตะวันตก กองเปลวไฟตั้งขึ้นแต่ฝาด้านตะวันตก แล้วแผดเผาเหล่าสัตว์ที่มีบาปกรรม ผ่านไปกระ-ทบฝาด้านตะวันออก กองเปลวไฟตั้งขึ้นแต่ฝาด้านเหนือแล้ว แผดเผาเหล่าสัตว์ที่มีบาปกรรม ผ่านไปกระทบฝาด้านใต้ กองเปลวไฟตั้งขึ้นแต่ฝาด้านใต้แล้ว แผดเผาเหล่าสัตว์

ที่มีบาปกรรม ผ่านไป กระทบฝาด้านเหนือ กองเปลวไฟที่น่ากลัวตั้งขึ้นแต่ภาคพื้นข้างล่างแล้ว แผดเผาเหล่าสัตว์ที่มีบาปกรรมผ่านไปกระทบฝาปิดข้างบน กองเปลวไฟที่น่ากลัวตั้งขึ้นแต่ฝาปิดข้างบนแล้วแผดเผาเหล่าสัตว์ที่มีบาปกรรม ผ่านไปกระทบภาคพื้นข้างล่าง. แผ่นเหล็กที่ไฟติดทั่วร้อนอยู่เสมอ มีไฟลุกรุ่งโรจน์ ฉันใด อเวจีนรกข้างล่าง ข้างบน และโดยรอบ ก็ฉันนั้น

สัตว์ทั้งหลายในนรกนั้น มีกรรมหยาบมาก ทำกรรมร้ายแรงมาก มีบาปกรรมโดยส่วนเดียว ย่อมหมกไหม้อยู่ แต่ไม่ตาย. ร่างกายของเหล่าสัตว์ที่อยู่ในนรกนั้น เหมือนไฟที่ลุกอยู่ เหล่าสัตว์วิ่งไปข้างตะวันออกแล้วก็วิ่งย้อนกลับมาข้างตะวันตก วิ่งไปข้างเหนือ

แล้วก็วิ่งย้อน กลับมาข้างใต้. วิ่งไปทิศใดๆ ประตูทิศนั้นๆ ก็ปิดเอง

สัตว์เหล่านั้นมีความหวังเพื่อจะออกเป็นผู้แสวงหาประตูที่จะออก. สัตว์เหล่านั้นไม่ได้เพื่อจะออกไปจากนรกนั้น เพราะบาปกรรมเป็นปัจจัยเพราะบาปกรรมที่สัตว์เหล่านั้นทำไว้มาก ยังมิได้ให้ผลหมดสิ้น ดังนี้

ทุกข์และโทมนัสนั้นเป็นภัยของสัตว์นั้นเกิดแต่อะไร?

ภัยนั้นเกิดเกิดพร้อม บังเกิด บังเกิดเฉพาะ ปรากฏแต่อาชญาของตน. ทุกข์ที่มีในนรกก็ดี ทุกข์ที่มีในกำเนิดสัตว์ดิรัจฉานก็ดี ทุกข์ที่มีในเปรตวิสัยก็ดีทุกข์ที่มีในมนุษย์ก็ดี ทุกข์เหล่า นั้นเกิด เกิดพร้อม บังเกิด บังเกิดเฉพาะ ปรากฏแต่อะไรๆ ทุกข์เหล่านั้นเกิด เกิดพร้อม บังเกิด บังเกิดเฉพาะ ปรากฏแต่อาชญาของตน เพราะฉะนั้น จึงชื่อว่าภัยเกิดแต่อาชญาของตน(อาชญา ๓ อย่าง กายทุจริต,วจีทุจริต ,มโนทุจริต)

ผู้ที่จะตกลงไปในอเวจีมหันตนรก บุคคลผู้มีทิฐิวิบัติ เป็นไฉน

ทิฐิวิบัติ ในข้อนั้นเป็นไฉน ทิฐิ ความเห็นไปว่า ทานที่ให้ไม่มีผล การบูชาใหญ่ [คือมหาทานที่ทั่วไปแก่คนทั้งปวง] ไม่มีผล สักการะที่บุคคลทำเพื่อแขกไม่มีผล ผลวิบาก แห่งกรรมที่ทำดีทำชั่วไม่มี โลกนี้ไม่มี โลกหน้าไม่มี มารดาไม่มี บิดาไม่มี สัตว์อุปปาติกะไม่มี สมณพราหมณ์ผู้พร้อมเพรียงกัน ผู้ประพฤติดีปฏิบัติชอบ ที่รู้ยิ่งแล้วซึ่งโลกนี้และโลกหน้าด้วยตนเอง แล้วประกาศทำให้แจ้งในโลกนี้ไม่มี กล่าวตู่พุทธพจน์บิดเบือนพระธรรมวินัย อันพระบรมศาสดาตรัสไว้ดีแล้ว ดังนี้

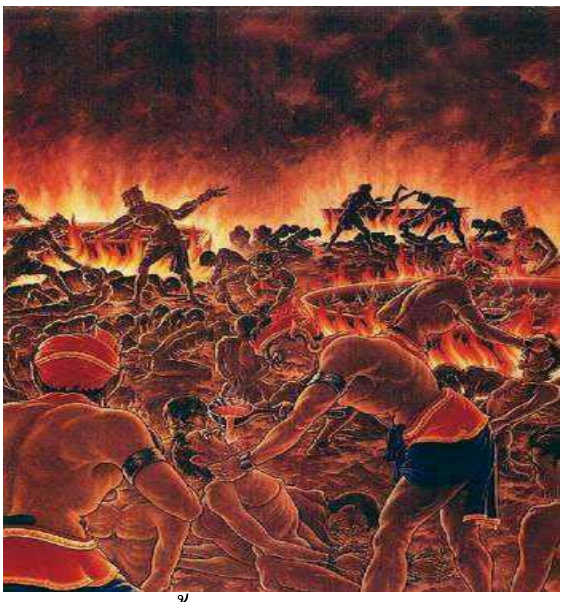

มีอย่างนี้เป็นรูปอันใด ทิฐิ ความเห็นไปข้างทิฐิ ป่าชัฏคือทิฐิ กันดารคือทิฐิ ความเห็นเป็นข้าศึก ความเห็นผันผวนสัญโญชน์ คือ ทิฐิ ความยึดถือ ความเกี่ยวเกาะ ความยึด

มั่น การยึดถือความปฏิบัติผิด มรรคาผิด ทางผิด ภาวะที่เป็นผิด ลัทธิเป็นแดนเสื่อม ความยึดถือ การแสวงหาผิดอันใด มีลักษณะอย่าง นี้ นี้เรียกว่า ทิฐิวิบัติ มิจฉาทิฐิ แม้ทั้งหมด เป็นทิฐิวิบัติ บุคคลประกอบด้วยทิฐิวิบัตินี้ ชื่อว่าผู้มีทิฐิวิบัติ

ผู้ที่มีทิษฐิวิบัติเหล่านี้ ย่อมต้องไปรับผลกรรมทิษฐิวิบัติของตนในมหานรก อันมีขุมลึกที่สุด เรียกว่า "ปทุมนรก" ซึ่ง อยู่ลึกต่ำลงไปกว่าชั้น อเวจีมหันตนรก ทนทุกข์ทรมานด้วยระยะเวลาที่ยาวนาน จนแทบจะประมาณมิได้ (เมื่อเทียบเคียงพฤติกรรมกับข้อวิสัชนาของสมาชิกที่ว่า "นรก อยู่ที่ ปทุม ฯ เห็นด้วยเต็มร้อย จริง ๆ เพราะที่ ปทุม ฯ เป็นมิจฉาทิษฐิโดยแท้.... ต้องเจริญพรขอบคุณ ในวาทะวิสัชนาของสมาชิกท่านนี้เป็นอย่างยิ่ง)

เปรียบเทียบเวลาของปทุมนรก กับ มนุษย์โลก ดังมีในพระไตรปิฎกดังนี้

เมล็ดงา ๑ เกวียน มีอัตรา ๒๐ ชารี ๑ ชารี เท่ากับ ๒๕๖ ทะนาน

เมื่อล่วงไป ๑ แสนปี เอาเมล็ดงาออกจากเกวียน ๑ เมล็ดทำจนหมดจากเกวียน ก็ยังไม่ถึง ๑ อัพพุทะในนรกเลย การเปรียบเทียบ ๑ อัพพุทะ เมื่อเทียบกับตามมาตราปัจจุบัน โดย ประมาณ จะได้ดังนี้

๑ ทะนาน เท่ากับ ๑ ลิตร

๑ ลิตร เท่ากับ ๑,๐๐๐ ลูกบาศก์เซนติเมตร

เมล็ดงา ๑ เมล็ด ประมาณ ๑ มิลิเมตร ดังนั้น ๑ เซนติเมตร เอาเมล็ดงาเรียงกันได้ ๑๐ เมล็ด

จะได้ ๑ ลูกบาศก์เซนติเมตร จะมีจำนวน เมล็ดงา ประมาณ ๑๐ X ๑๐ X ๑๐ = ๑,๐๐๐ เมล็ด

จะได้ ๑ ลิตรมีเมล็ดงาประมาณ ๑,๐๐๐ X ๑,๐๐๐ ประมาณ ๑,๐๐๐,๐๐๐ เมล็ด

จะได้ ๑ ทะนานจะมีเมล็ดงาประมาณ ๑,๐๐๐,๐๐๐ เมล็ด

จะได้ ๑ ชารีมีเมล็ดงาประมาน ๒๕๖ X ๑,๐๐๐,๐๐๐ ประมาณ ๒๕๖,๐๐๐,๐๐๐ เมล็ด

จะได้ ๑ เกวียนจะมีเมล็ดงาประมาณ ๒๐ X ๒๕๖,๐๐๐,๐๐๐ ประมาณ ๕,๑๒๐,๐๐๐,๐๐๐ เมล็ด

จะได้เวลาทั้งหมดเมื่อหยิบเมล็ดงาออกหมดเกวียน ประมาณ ๑๐๐,๐๐๐ X

๕,๑๒๐,๐๐๐,๐๐๐ปี ประมาณ ๕๑๒,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ ปี

ซึ่งยังไม่ถึง ๑ อัพพุทะ แต่ก็ประมาณ ๕๑๒,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ ปี หรือ ๕.๑๒ X ๑๐** ๑๔ จึงเอาไปแทนค่าตามข้างล่าง

๒๐ อัพพุทะ เป็น ๑ นิรัพพุทะ ๒๐**๑ X ๕.๑๒ X ๑๐**๑๔

๒๐ นิรัพพุทะเป็น ๑ อพัพพะ ๒๐**๒ X ๕.๑๒ X ๑๐**๑๔

๒๐ อพัพพะเป็น ๑ อหหะ ๒๐**๓ X ๕.๑๒ X ๑๐**๑๔

๒๐ อหหะเป็น ๑ อฏฏะ ๒๐**๔ X ๕.๑๒ X ๑๐**๑๔

๒๐ อฏฏะเป็น ๑ กุมุทะ ๒๐**๕ X ๕.๑๒ X ๑๐**๑๔

๒๐ กุมุทะเป็น ๑ โสคันธิกะ ๒๐**๖ X ๕.๑๒ X ๑๐**๑๔

๒๐ โสคันธิกะเป็น ๑ อุปปละ ๒๐**๗ X ๕.๑๒ X ๑๐**๑๔

๒๐ อุปปละเป็น ๑ ปุณฑริกะ ๒๐**๘ X ๕.๑๒ X ๑๐**๑๔

๒๐ ปุณฑริกะเป็น ๑ ปทุมะ ๒๐**๙ X ๕.๑๒ X ๑๐**๑๔

และ ๒๐**๙ = ๕๑๒,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ = ๕.๑๒ X ๑๐**๑๑

ดังนั้น ๑ ปีปทุมนรก ประมาณ ๕.๑๒ X ๑๐**๑๑ X ๕.๑๒ X ๑๐**๑๔ ประมาณ ๒๖.๒๑๔๔ X ๑๐**๒๕ประมาณ ๒.๖๒ X ๑๐**๒๖หรือ

๑ ปทุมนรก ประมาณ ๒๖๒,๑๔๔,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ ปีมนุษย์ (....เป็นไงเครื่องคิดเลขควันขึ้นเลย ..... แล้วคนสมัยบรรพกาลเค้าใช้อะไรคำนวณเลขจำนวนมาก ๆ เหล่านี้.....แสดงให้เห็นถึงระดับความรู้คนยุคนั้นด้านการคำนวณ)

ดังที่คำนวณมาแล้วจะเห็นว่า ปทุมนรก มีเวลายาวนานมาก ดังนั้นในตำราของพระ พุทธศาสนาจึงกล่าวแบบเป็นที่ให้เข้าใจง่ายว่า ผู้ที่ตกนรกอเวจีต้องทรมานอยู่ชั่วกัปชั่วกัลป์

แต่สำหรับผู้ที่ปฏิบัติตาม พุทธวิถี มนสิการอาปานัสสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรค แม้ได้เพียรฝึกฝนปฏิบัติได้แค่ อุคหโกศล คือ "วจสา" =วจีสังขาร(ปาก)+มโนสังขาร(ใจ) ถวายชีวิตด้วยสัจจวาจา ในพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หนึ่งเดียว อย่างไม่ลังเลสงสัย ย่อมปิดเสียซึ่งประ ตูนรก มีพรหมโลก และนิพพานเป็นที่หวังได้ แม้ในชาติปัจจุบัน ก็ย่อมประ-สบพบแต่สิ่งอันเป็นมงคล ด้วยว่าปวงเทพยดาผู้ดูแลรักษาพระพุทธศาสนา (อารักขเทวตา) จะคอยดูแล กำจัดอุปสรรค เสริมส่วนที่ขาด ให้ชีวิตประสบแต่ความสุขสมบูรณ์

ไร้ทุกข์กังวล ซึ่งจะทำให้มีเวลาที่จะปฏิบัติธรรมในสติปัฏฐาน-ปฏิสัมภิทามรรคยิ่ง ๆ ขึ้นไปปวงเทพยดาทั้งหลาย ก็มีส่วนได้ในกุศลจากอนุโมทนาบุญ
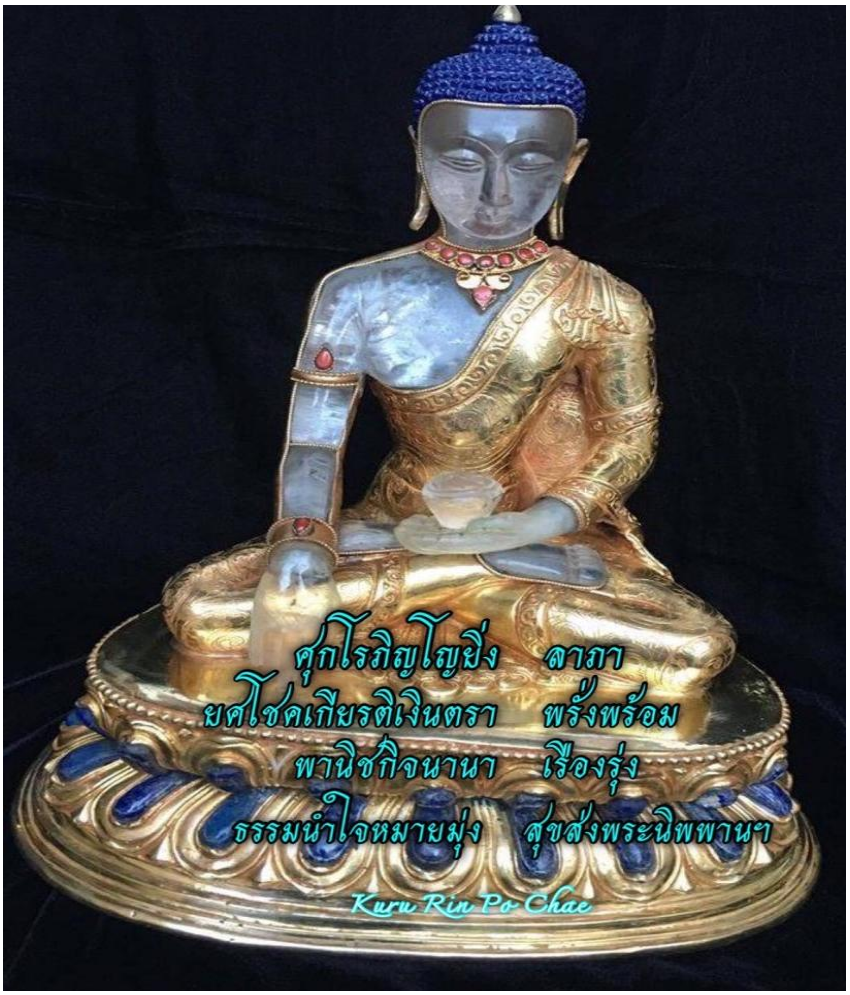
ขอความผาสุขสวัสดี ก้าวหน้าในการปฏิบัติ เจริญวัฒนา ประสบสิ่งอันเป็นมงคล สมดั่งปรารถนาจงทักประการ ทุกท่านเทอญ เจริญพร